

► Crisi alimentària

Tema de la setmana // Pàgines 3-5
L'Organització Mundial del Comerç impulsa la desregulació del sector de la distribució alimentària mentre la fam al món creix: 860 milions de persones passen gana arreu del planeta.

► Alternatives al petroli

Què es cou // Pàgina 22
Els moviments socials es reuneixen a Madrid per desemmascarar la indústria petrolera. La Trobada Social Alternativa al Petroli protesta davant dels 'lobbies' més influents del món.

► Cinema europeu

Expressions // Pàgina 24
La Mostra Internacional de Cinema Europeu Contemporani de Barcelona exhibeix les darreres produccions d'autor enmig de la completa indiferència dels mitjans de comunicació.

setmanari de comunicació directa

núm. 97 // 11 de juny de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

El Barça vol urbanitzar un espai protegit per la Unió Europea

» Així està el pati // Pàgina 11

ÉS UN TERRENY DE 28 HECTÀREES AL MUNICIPI DE VILADECANS

Arnau Bach

Arnau Bach

Bloqueig al peatge de la Roca.
Un directiu de Caprabo fugí de d'un piquet a la Zona Franca

» Així està el pati // Pàgina 13
» Reportatge // Pàgines 14-15

Aturada massiva del sector del transport

Albert Garcia

En Franki abans d'entrar al mòdul de tercer grau de la Model

» Així està el pati // Pàgina 17

En Franki surt de Brians

El jutge de vigilància penitenciària no s'ha oposat a l'informe favorable al tercer grau proposat per la junta de tractament de Can Brians II. Francesc Argemí va abandonar la presó el 10 de juny al migdia i va entrar al mòdul de tercer grau de la Model, on haurà de dormir de dilluns a dijous.

Àngel Morillo

Els agents van carregar sense miraments a l'Hospital de Sant Pau

» Així està el pati // Pàgina 12

Nova càrrega a les portes del Consell de Govern de la UAB

» Així està el pati // Pàgina 16

Denúncia a l'empresa que reparteix '20 minutos'

» Roda el Món // Pàgina 18

Calvo aplica el polígraf als seus treballadors

» Així està el pati // Pàgina 9

La crema d'una gran grua escalfa les obres de la MAT

Editorial

Resistència a la MAT

Després de la notícia de la paralització de les obres del transvasament de les aigües de l'Ebre fins a Barcelona, l'atenció pel que fa a les infraestructures se centra en la construcció de la línia de Molt Alta Tensió. En l'impuls de les dues infraestructures han pesat molt el càlcul polític i l'interès econòmic dels seus adjudicataris, que ha estat qualificat d'"autoritari i antidemocràtic" per les organitzacions que s'hi oposen. La mobilització és tan gran que molts càrrecs i governs locals els han donat suport i s'han manifestat públicament en contra de l'obra. No poden negar l'evidència que un govern que presumeix d'impulsar les energies renovables i el creixement sostenible es troba en una enorme contradicció i s'enfronta a uns compromisos perillosos.

A l'Ebre, a més de la gran mobilització, hem tingut la sort caiguda del cel. Però, en el cas de la MAT, no es pot esperar una ajuda anàloga. Tot i que no s'ha fet públic el seu recorregut definitiu, Red Eléctrica Española ha iniciat sigil·losament les obres per instal·lar torres d'alta tensió i —encara que s'ha trobat amb l'entrebanc de la paralització momentània de les feines perquè han envai zones especialment protegides— continuarà la línia per un cantó o un altre. Fins ara, l'oposició popular que hi ha fet front s'ha centrat en el debat públic, ha interposat recursos i contenciosos davant la justícia, ha mantingut reunions amb polítics i tècnics i s'ha manifestat massivament. Fa pocs dies una grua que feia feines d'instal·lació d'una torre va cremar. Caldrà veure quines noves eines estan disposades a emprar les oposidores a la línia —i amb quina intensitat—, en un moment polític on el sabotatge i la resistència són considerades sinònimes de terrorisme.

Pensem, doncs existim

D'esparidenyes i clima mediterrani

✉ **Lluc Salellas**
/directa@setmanaridirecta.info/

Sempre havia estat una persona de tardor. De fet, crec que encara ho sóc. Les fulles groguenques que omplen els camins, les lluminositats i els tons dels camps, els capvespres de barraques a la grisa Girona... Aquest any, però, no sé si per tot l'enrenou de la sequera, de la MAT i de la mare que els va parir, espero l'estiu amb més delit que mai. Tinc ganes que el sol aparegui, que la gent instal·li el somriure al seu rostre, que tots plegats carreguem les piles, que la DIRECTA faci els primers 100 números...

En definitiva, tinc ganes de treure les esparidenyes de betes, els pantalons curts i gaudir del magnífic clima que, des de sempre, ha existit al nostre territori.

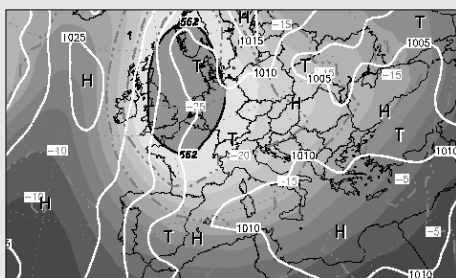
Un clima que, traslladat a les persones que el vivim, ha estat sempre de xauxa, xerínola i xocolata, però també de compromís, lluita i rebellia.

És per això que, a part de les cerveses a les terrasses dels ateneus, bars o cantines, de la sorra enmig de la reixeta del banyador, de les ressaques de les festes majors pertinents o de les escapades a qualsevol indret, em faria il·lusió —què carai!— que l'arribada del bon temps també servís per generalitzar l'optimisme, per creure en la unitat de les lluites, en els projectes i per evitar que ens desgraciï el territori amb infraestructures com la MAT, construïda —tal com veiem aquests dies— de la manera que a *Can Justícia* en dirien amb *nocturnitat i mala folla*.

No es tracta de veure-hi fenòmens paranormals, però a

vegades penso que —més enllà de la racionalitat i de les ideologies— una bona injecció de sol, brisa i bon temps ens serveix a totes per treure'ns la son de les orelles, somniar, rumiar i pensar més que mai en com hem d'acabar amb aquest sistema que ens oprimeix.

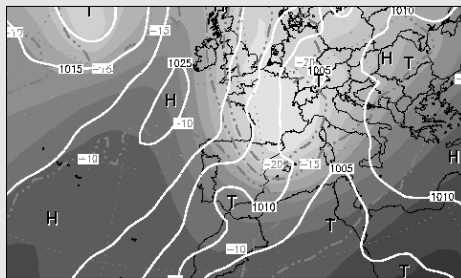
Vaja, fent una metàfora d'allò més tonta —si voleu— seria: si ens alliberem dels abrics, jaquetes, texans i mitjons —maleïts mitjons— per què no ens podem alliberar en els àmbits del gènere, de la classe o de la nació? Hem de ser conscients que la hibernació i la maquinació revolucionària en pisos tipus caixes de llumins tornarà en breu, o sigui que: siguem valents. Fem un pas endavant, aprofitem el clima, exterioritzem les lluites, posem-nos d'acord i llancem-nos a l'aigua. Perquè refresca. ☺

Una gran bossa d'aire fred baixarà des del pol nord

RUIXATS, TEMPESTES I TEMPERATURA DE MARÇ

La setmana vinent tornarem a les temperatures del mes de març. Després de l'ambient inestable amb ruixats i tempestes fins divendres. Durant el cap de setmana la inestabilitat es centrarà al pirineu i la costa central durant les hores nocturnes. A partir de dissabte els termòmetres cauran. De nit es podrà baixar per sota dels zero graus al pirineu, amb neu als 1500 metres.

La setmana vinent tindrem temperatures pròpies del mes de març

Com s'ha fet?

Dimarts, dia de tancament, tots i totes atrafegats amb les notícies, les fotografies, la correcció, etc., però de cop i volta una alegria. A l'altre cantó del telèfon, en Franki. Acaba de sortir de Can Brians i ens mostra la seva satisfacció. Li enviem una forta abraçada. El camí serà llarg, encara haurà de dormir a presó alguns dies, i seguirem batallant pel dret a la llibertat d'expressió, però ja ha trepitjat de nou el carrer.

Al costat de la redacció, on hi ha una benzinera, veiem com la llarga cua de vehicles que volen repostar carburant es fa més insistent. Els cartells amb el missatge de "esgotat" apareixen als sortidors. En fem el seguiment des de la finestra. Això ens porta a fer reflexions i comentaris sobre la vaga, el petroli, el model de consum i tantes i tantes coses que hi són relacionades. Tot plegat molt complex, interessant i preocupant. El nostre futur immediat en dependrà.

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluc Salellas i Manel Ros • Impressions: Laia Alsina i Lèlia Becana • Així està el pati: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició S'ha esborrat tot
PUBLICITAT: Tania Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS I VENDES: Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond
DIFUSIÓ: Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Sr. Plastiko

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 10

LICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- **No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o una altra limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» L'any 1974 Henry Kissinger, secretari d'estat dels EUA de 1973 a 1977, va escriure en un informe titulat *Implicacions del creixement de la població mundial per la seguretat nacional* que el fet que hi hagi grans crisis alimentàries pot constituir un instrument de control de la població. La premissa de Kissinger era: "si controles el petroli, controlaràs els països, però si controles els aliments, controlaràs la gent". Les recomanacions del estudi van ser adoptades com a política oficial el 1975 pel president Gerald Ford i es resumien tres punts: control de la natalitat i esterilització massiva de les poblacions, generació de fam i generació i estimulació de conflictes entre regions_

MÓN // 860 MILIONS DE PERSONES PATEIXEN GANA ARREU DEL PLANETA

La crisi alimentària s'agreuja tot i l'excedent mundial de producció

Entre el 50 i el 60 per cent del blat de moro està en mans de fons d'inversions mentre quatre transnacionals en controlen 81 per cent del comerç global

✉ Oscar Simón

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La darrera setmana d'abril es va celebrar a Berna una cimera entre la FAO (Organització per l'Alimentació i l'Agricultura, en les seves sigles en anglès), el Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial (BM). El motiu: la pujada del preu dels aliments bàsics —el blat, l'arròs i el blat de moro—, que pràcticament s'ha duplicat durant els dos últims anys segons l'informe de la FAO sobre previsió de collites i situació de l'alimentació d'abril de 2008.

Un mes i mig més tard, a la sessió inaugural de la Conferència sobre Seguretat Alimentària convocada a Roma per la FAO, el secretari general de l'ONU, Ban Ki Moon, va declarar davant els delegats de 184 països i 50 caps d'estat que 860 milions de persones pateixen gana i que si els preus es mantenen alts poden arribar a augmentar fins a 1.000 milions. Amb l'objectiu d'afrontar la crisi alimentària, Ban Ki Moon creu que és necessari incrementar la producció un 50 per cent abans de 2030. Un dels principals impulsors d'aquesta nova croada productivista és Kofi Annan, exsecretari de l'ONU i gendre de Jacob Wallenberg, l'organitzador principal del Fòrum de Bildenberg, que agrupa en reunions molt discretes les 100 persones més influents del planeta. Ban Ki Moon, també va demanar un acord sobre la implantació dels agrocombustibles, al qual encara no s'ha arribat.

Aquestes mesures anirien destinades a afrontar tres dels quatre factors que, segons les institucions internacionals, causen la crisi alimentària: l'increment de la demanda dels sectors enriquits de la població xinesa i índia, el descens de les collites per la sequera d'Àustràlia i la destinació de productes alimentaris per la producció d'agrocombustibles.

El quart factor

Curiosament, no s'ha parlat gaire del quart factor: l'especulació en els mercats internacionals d'aliments. Tot i que cal recordar que Warren Buffett, un dels principals inversors als mercats de futurs —en els quals es tanquen contractes on les parts es comprometen a vendre o comprar en un futur—,

s'ha convertit en l'home més ric del món per davant de Bill Gates. Actualment entre el 50 i el 60 per cent del blat està controlat per fons d'inversions. Aquests fons s'enriqueixen amb la crisi, ja que compren drets sobre collites a sis mesos vista i els venen constantment, ja que la carència incrementa les expectatives de benefici.

Aquest any es produirà una nova collita rècord amb 2.164 milions de tones, que superen la demanda esperada en més de 100 milions de tones. Tot i que durant el 2006 i el 2007 la producció va ser lleugerament inferior a la demanda, l'oferta en tot moment va ser superior, amb prop de 400 milions de tones. Per tant, no es pot dir que el preu hagi pujat per la manca d'aliments. En canvi, el boom dels agrocombustibles ha incrementat un 30 per cent els preus dels aliments. L'exemple més paradigmàtic és el d'Indonèsia, el principal país exportador net d'agrodiesel i, alhora, amb un percentatge de desnutrició proper al 25 per cent de la població. El fet és que la taxa de retorn energètic

dels agrocombustibles és tan baixa que només són rendibles amb les subvencions als estats del nord i amb l'explotació de la mà d'obra al sud. Un altre exemple d'això és el Brasil, on segons diferents estadístiques es calcula que hi ha uns 25.000 esclaus agrícoles.

Els països agroexportadors concentren les taxes més altes de desnutrició

Tanmateix els agrocombustibles només representen una passa més en el model agroindustrial actual, fortament dependent del petroli i, per alguns, insostenible a mitjà termini. Dins d'aquest model, la fam és estructural, ja que l'objectiu principal és afavorir els beneficis de les multinacionals que controlen l'alimentació. Així, quatre transnacionals (Cargill, Continental Grain, ADM i Zen

Noh) controlen el 81 per cent del comerç mundial de blat de moro.

Si analitzem el model agrícola impulsat per les institucions financeres internacionals com el FMI, el BM i l'OMC, comprovarem que aquest s'ha centrat en l'avantatge comparatiu. Els països del sud han estat forçats a través dels plans d'ajust estructurals a especialitzar la seva agricultura en determinats productes amb l'objectiu d'exportar i aconseguir divises aprofitant la mà d'obra barata. D'aquesta manera, s'ha arribat a una situació generalitzada en la qual els països agroexportadors i amb una gran proporció de la població ocupada al sector primari concentren les taxes més altes de desnutrició. Un cas clar és el d'Etiòpia, gran exportadora de cafè i flor tallada. En aquest país, segons la UNICEF, més de tres milions de persones necessitaran ajuda alimentària durant els pròxims mesos, mentre que —també segons la mateixa agència— més de sis milions de nens i nenes corren perill de desnutrició. Aquest comerç d'escala planetària ha enfonsat les agricultures locals

mitjançant l'entrada de productes alimentaris subvencionats provinents dels EUA i la UE, moltes vegades camuflats com a ajuda al desenvolupament.

El 21 d'abril de 2008, José María Sumpsi, subdirector general de la FAO, va declarar: "Sembla que la collita de juny serà bona". Al mateix temps, va demanar pregar al cel "si es fa malbé". D'altra banda el president de l'OMC, Pascal Lamy, va demanar la finalització de la Ronda de Doha, amb l'objectiu de desregular el tot d'una vegada per totes el comerç d'aliments. Finalment, el resultat de la cimera obre la porta a la generalització dels transgènics per incrementar la producció.

Davant d'aquesta situació, més de 240 ONG, organitzacions agràries, sindicats i moviments socials de 50 països creuen que la Ronda de Doha "no solucionarà la crisi alimentària" i, juntament amb el sindicat camperol Via Campesina, reclamen "el dret dels pobles de prioritzar l'alimentació per les persones" davant els beneficis empresarials. ●

» La Ronda de Doha de l'Organització Mundial del Comerç és una gran negociació per liberalitzar el comerç mundial. El seu objectiu apunta a completar un tema que havia quedat pendent durant el cicle anterior (anomenat Ronda d'Uruguai): el comerç agrícola. En aquesta etapa, els països en vies de desenvolupament tracten d'obtenir un accés lliure d'aranzels per a les seves produccions agrícoles als mercats dels països empobrits_

ROMA // FRACASSA LA CIMERA CONTRA LA GANA DE LES NACIONS UNIDES

Els líders mundials no es posen d'acord sobre les causes de la fam

Les ONG, sindicats, organitzacions agràries i moviments socials acusen l'Organització Mundial del Comerç de desregular el mercat amb l'excusa de la crisi

✉ Jordi Mumbrú
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Carrers tallats, controls policials, helicòpters i més cotxes oficials dels habituals. Roma, la setmana passada, tenia l'orgull d'organitzar una cimera de les Nacions Unides contra la fam. Els líders de més de 50 països de tot el món es van desplaçar fins a la capital italiana per invertir una tendència macabra: cada cop hi ha més gent al món que mor de gana.

Per sort, els líders mundials van decidir posar fil a l'agulla i intentar solucionar el problema. Per desgràcia, només ho van intentar. La cimera a la FAO, l'organisme de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura, només va aconseguir un acord de mínims que ni tan sols tenia el suport del tots els participants. De fet, el millor de la cimera és que diferents organitzacions i països van anunciar donacions per valor de 8.500 milions de dòlars, com si es tractés de la Marató de TV3.

El problema de la fam, però, no només és econòmic, sinó polític i estructural. La cimera va començar el 3 de juny i aleshores ja es va evidenciar que l'acord seria difícil. Els representants internacionals ni tan sols van posar-se d'acord en la resposta a la pregunta de perquè cada cop hi ha més fam. Alguns culpaven la pujada del preu del petroli, d'altres l'especulació amb els ali-

ments que estan fent països com els Estats Units o el fet que ara també s'utilitzi el blat de moro per fer combustible. També hi havia explicacions més naturals, com

l'augment de la població o el canvi climàtic i les sequeres, que empitjoren les collites. La nit del segon dia, els líders mundials ja havien marxat, però a Roma quedaven

500 delegats que havien d'aconseguir l'acord i milers de periodistes que esperaven la notícia.

El tercer dia, però, les conclusions es van fer esperar. La roda de premsa es va anar aplaçant constantment. No hi havia acord. Els delegats dels Estats Units, d'Europa, d'Àsia, d'Àfrica i de l'Orient Mitjà havien redactat un text que no agradava a l'Amèrica Llatina. L'Argentina hi estava en contra perquè es proposava limitar les exportacions agrícoles de cada país i ells es troben entre els primers exportadors de blat. Cuba també s'hi oposava perquè entenia que, si "el menjar no ha de ser un instrument de pressió política", el bloqueig dels Estats Units no era legítim.

Altres delegats llatinoamericans reclamaven als països rics que eliminessin les ajudes que donen als seus agricultors. Segons van denunciar, és impossible competir amb Europa si els agricultors de la comunitat reben subvencions dels seus països. També reclamaven la fi dels acords bilaterals, que limiten les relacions comercials només entre dos països. Els llatinoamericans, al cap i a

fi, reclamaven el lliure comerç per poder participar en el negoci del menjar. Però els països rics no van voler renunciar al seu avantatge. Al final, l'Argentina no va votar i la resta de països llatinoamericans van votar a favor amb reserves. Dies més tard, *L'Osservatore Romano*, que és el diari del Vaticà, deia: "Tantes paraules, cap solució". A Itàlia molta gent confia que l'Església catòlica pot fer més contra la fam que no pas els polítics.

Els líders que van despertar més interès durant la cimera van ser el president de l'Iran, Mahmud Ahmadinejad. Aquest va aprofitar el seu torn per dir que Israel desapareixerà del mapa i per criticar la manipulació dels preus del petroli ja que, segons ell, "el mercat està ple de petroli i els preus no paren de créixer". També va despertar molta atenció el president del Brasil, Lula da Silva, defensor dels biocarburants, ja que el seu país n'és el principal exportador mundial. Segons va dir, són els "lobbies de les petrolieres que fan córrer l'acusació que el biocombustible fa pujar el preu dels aliments perquè tenen els seus interessos". ☐

Carta a l'Organització Mundial del Comerç

✉ Redacció

Prop de 240 ONG, sindicats, organitzacions agràries i moviments socials —entre elles diverses de catalanes— han enviat una carta al director general de l'OMC, Pascal Lamy, en contra de la seva intenció de desregular encara més el mercat amb l'argument d'acabar amb la crisi alimentària. A la carta els signataris afirmen que "les negociacions comercials de la Ronda de Doha no aborden els desafiaments més importants que enfronta el sistema alimentari mundial, entre els quals hi ha el canvi climàtic, l'esgotament dels recursos naturals, la quadruplicació dels preus del petroli, l'absència de competència en els mercats mundials de productes bàsics, l'especulació financera i l'expansió

accelerada de la producció d'agrocombustibles".

Per aquestes organitzacions "la incapacitat de gestionar la crisi alimentària actual és una mostra del fracàs després de tres dècades de desregulació dels mercats agrícoles". Per tant, la manera d'acabar amb la fam i posar fi a la crisi alimentària no passa en cap cas per profunditzar la Ronda de Doha de l'OMC "ni altres tractats de lliure comerç bilaterals i regionals que estan negociant actualment".

La carta afirma que la Ronda de Doha només empitjorarà la crisi, tot "incrementant encara més els preus dels aliments", alhora que "augmentarà la dependència dels països en desenvolupament de les importacions".

Aquestes organitzacions fan una crida al Consell per als

Drets Humans de l'ONU i al Tribunal Internacional de Justícia perquè es dugui a terme una investigació per esbrinar qui té la responsabilitat de privar tanta gent del dret a l'alimentació i exigeixen, també, que no es destinin més terres a la producció d'agrocombustible.

La carta acaba afirmant que "el dret al menjar està per sobre dels acords comercials i altres polítiques internacionals. En l'emergència alimentària actual, les negociacions mercantils relacionades amb el menjar i l'agricultura s'han d'aturar". Cal que aquestes polítiques rebutgin els models de revolució verda i, alhora, reafirmen el seu compromís de potenciar la participació de la societat en un nou model de desenvolupament per respondre a la crisi.

» La Unió de Pagesos adverteix que el preu mitjà del gasoil B agrícola ha arribat a un màxim històric i aquest mes s'ha situat als 0'97 euros/litre a l'engròs i 1,07 euros/litre a les benzineres. El sindicat adverteix que l'augment desmesurat del preu del carburant, que s'ha duplicat des de 2004, ha repercutit directament sobre els costos de producció que assumeix el pagès i posa en perill la viabilitat de moltes explotacions familiars. A l'augment del preu del gasoil B, s'hi ha d'afegir l'augment dels costos de producció lligats als derivats del petroli, com fertilitzants, fitosanitaris, plàstics o pneumàtics_

MÓN // EL PREU DEL PETROLI S'HA INCREMENTAT UN 320 PER CENT EN NOMÉS CINQ ANYS

La crisi arriba al Nord amb la pujada del preu dels carburants

Els catalans destinen entre un 10 i un 20 per cent de la renda a la compra de menjar, mentre que als països del Sud la xifra s'eleva fins al 50 i el 60 per cent

Redacció

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les conseqüències de la crisi alimentària mundial que hem vist aquests dies als mitjans de comunicació amb revoltes i protestes arreu del món també es deixen sentir a casa nostra. El 30 de maig prop de 7.000 pescadors es van concentrar davant la seu del Ministeri espanyol de Medi Ambient i Medi Rural i Mari a Madrid per protestar per la crisi que viu el sector a causa a l'augment dels preus dels carburants i per la falta d'ajudes. El petroli ha pujat més d'un 320 per cent en cinc anys i el preu que per-

Els pescadors cobren pel seu producte el mateix que fa vint anys

ceben els pescadors pel peix que venen a les distribuïdores està com ara en fa vint. Els transportistes també s'han sumat a les protestes i han bloquejat les autopistes, ja que la pujada del preu del gasoil ja els suposa un 50 per cent

dels costos (vegeu pàgina 13). A principis de maig, milers de ramaders es van manifestar a Madrid per exigir al govern espanyol una nova llei de marges comercials que limités la diferència entre el preu pagat en origen i el preu de venda al públic, que avui arriba fins a un 400 per cent de mitjana. La gran distri-

bució —supermercats, grans superfícies i cadenes de descompte— en són els grans beneficiaris a costa del productor i del consumidor.

Durant els darrers anys, els preus dels productes que formen part de la nostra dieta alimentària no han parat de créixer. En el transcurs de l'any 2007, el preu de la llet

va augmentar prop d'un 26 per cent, les cebes un 20, l'oli de girasol un 34, la carn de pollastre un 16... i aquesta ha estat la tendència de la majoria dels aliments, segons dades facilitades pel Ministeri espanyol d'Indústria, Turisme i Comerç a finals de 2007. D'altra banda, però, l'Índex de Preus al

Consum (IPC) a Catalunya tan sols reflectia una pujada del 4,3 per cent aquell mateix any.

Per contra, segons indicava l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), durant el període 1995-2005 l'Estat espanyol havia estat l'únic de la Unió Europea amb un descens salarial de mitjana, fet que evidenciava una creixent pèrdua de poder adquisitiu per part dels treballadors i les treballadores. Aquesta situació contrastava amb els guanys de les empreses espanyoles en aquest mateix període, amb un augment del 73 per cent, més del doble que la mitjana de la Unió Europea.

Els efectes de la crisi alimentària en ambdós extrems del planeta són difícilment comparables. A casa nostra, tan sols destinen entre un 10 i un 20 per cent de la renda a la compra d'aliments, mentre que al Sud aquesta xifra s'eleva entre el 50 i el 60 per cent i pot arribar fins al 80. Però això no impedeix la importància de senyalar l'impacte que està tenint aquesta pujada entre les poblacions dels països del Nord, mentre els beneficis de les multinacionals continuen augmentant i els governs defensen una major liberalització econòmica. ☉

La reflexió

Com ens afecta la crisi alimentària mundial?

Esther Vivas

Xarxa de Consum Solidari

Podem indicar una sèrie de raons conjunturals que han produït la pujada espectacular dels preus dels aliments: l'augment de les importacions de cereals per part de països fins fa poc autosuficients, el malbaratament de collites a causa de fenòmens meteorològics, l'augment del consum de carn a l'Amèrica Llatina i a l'Àsia i, sobretot, la pujada del preu del petroli, l'augment de la producció d'agrocombustibles i les creixents inversions especulatives en matèries primeres. Però no podem oblidar les causes estructurals d'aquesta crisi. Les polítiques neoliberals aplicades indiscriminadament en el transcurs dels darrers 30 anys a

escala planetària són les responsables de la situació actual.

Institucions com l'Organització Mundial del Comerç (OMC), el Banc Mundial (BM) o el Fons Monetari Internacional (FMI), amb els EUA i la UE al capdavant, n'han estat els seus màxims promotors. L'aplicació sistemàtica als països del Sud de polítiques d'ajust estructural, el cobrament del deute extern i la privatització dels serveis i els béns públics han estat una constant durant aquest període, juntament amb la liberalització comercial fruit de les negociacions a l'OMC i dels tractats de lliure comerç amb els Estats Units i la Unió Europea.

Aquestes polítiques neoliberals han tingut una dimensió global i han generalitzat un model d'agricultura i d'alimentació, tant al Sud com al Nord, al servei dels

interessos del capital. La funció primordial dels aliments —nodrir les persones— ha quedat supeditada als objectius econòmics d'unes poques empreses multinacionals que monopolitzen la cadena de producció dels aliments, des de les llavors fins a la gran superfície. I aquestes han estat les màximes beneficiàries de la situació de crisi.

Si observem les xifres, veiem que, a finals de 2007, quan començava la crisi mundial d'aliments, algunes de les corporacions que controlen el mercat dels cereals —com Monsanto i Cargill— van augmentar els seus beneficis en un 45 i un 60 per cent respectivament. Les principals empreses de fertilitzants químics, com Mosaic Corporation —pertanyent a Cargill—, va doblar els seus beneficis en tan sols un any. I així

podríem posar exemples d'altres multinacionals que monopolitzen cada un dels trams de la cadena alimentària, des de les processadores fins a les grans cadenes de la distribució, totes elles amb guanys creixents any rere any.

Al camp, la situació tampoc és gens afalagadora. A Catalunya tan sols un 1,2 per cent de la població activa es dedica a l'agricultura i la major part d'aquesta gent són persones grans. A l'Estat espanyol aquesta xifra puja a un esqualid 5,6 per cent. La renda agrària dels camperols disminueix anualment i avui dia se situa en tan sols un 58 per cent de la renda general. Per contra, les grans explotacions són les que reben la major part de les subvencions a l'agricultura. Per exemple, l'any 2005, sis famílies de l'oligarquia andalusa van rebre dotze milions d'euros en ajudes.

La globalització capitalista ha posat fi a l'agricultura familiar —que és vital per la cura del territori i l'alimentació de les comunitats—, a l'hora que ha aniquilat el comerç de proximitat —fet que ha danyat greument les economies locals—, ha deslocalitzat la producció d'aliments —tot generant una creixent inseguretat alimentària, amb una dieta que es basa en menjar que recorre milers de quilòmetres abans d'arribar a la nostra taula— i ha promogut una agricultura i una ramaderia industrials i intensives, basades en l'ús de pesticides i productes químics en abundància.

Aquest és el model d'agricultura i d'alimentació global que impera arreu del planeta. Les persones i el medi ambient hem quedat en un segon terme.

Impressions

Marc Martí. Sociòleg

/opinio@setmanaridirecta.info/

La doctrina del xoc i la sequera

(Aquest article va ser escrit abans de la derogació del real decret llei que feia possible el transvasament de l'Ebre a Barcelona)

Joan Klein ens parla al seu últim llibre de com els governs aprofiten els moments de desorientació del poble per tal d'imposar mesures neoliberals que no són ben vistes per la població. Així és com, donada la impossibilitat d'aplicar aquestes mesures democràticament, els poderosos aprofiten els moments posteriors als xocs col·lectius (com els desastres naturals, una guerra, un cop d'estat o un atemptat terrorista) per impulsar privatitzacions i desregulacions. Klein utilitza el símil del xoc que pateixen les persones que són torturades –amb la intenció de convertir-les en éssers més insegurs i més infantils– per tal d'inculcar por i confiança en determinades persones que prometen protegir-les o bé salvar-les.

Un cop oberta l'aixeta de l'Ebre cap a Barcelona, no es tancarà: la set de l'actual model de creixement no es calma fàcilment

Mantenint les distàncies amb les situacions més dramàtiques que descriu Klein, a Catalunya ens trobem davant d'un procés on els mecanismes de poder actuen de forma semblant. La sequera que hem patit ha resultat ser el moment ideal per impulsar un transvasament cap a Barcelona que no es va poder dur a terme en el seu moment perquè una àmplia mobilització social ho va impedir. Aquesta mobilització va ser capaç de qüestionar-ne la necessitat i els interessos que hi havia darrere, tot proposant alternatives. El tactivisme davant les eleccions i no pas la convicció per una nova cultura de l'aigua va portar el PSOE a deixar aparcat el Pla Hidrològic Nacional (PHN).

Durant el temps que no hi ha hagut una situació d'emergència social, és cert que l'Agència Catalana de l'Aigua ha pogut anar treballant a les conques internes, poc a poc, per una major reutilització, per una gestió i una planificació integrades de les aigües, per la millora de l'estat ecològic de les conques, etc. Però la nefasta gestió política per part del Departament de Medi Ambient i la seva falta de convicció i de transparència han mostrat totes les incoherències i submissións d'un govern català clarament *prodesarrollista*. La decisió del transvasament, finalment presa a Madrid, ho ha estat també amb el vistiplau de les elits locals. Així, la nova cultura de l'aigua ha rebut un cop dur, alhora que es reforçava la concepció depredadora sobre el

medi natural pròpia de l'economia capitalista.

A qui afavoreix el transvasament? A llarg termini, afavoreix els interessos de desenvolupament econòmic de Barcelona, temerosos de les imatges d'una ciutat que rep l'aigua en vaixells. A curt termini, també surten uns

beneficiaris clars: les grans empreses que faran la infraestructura com Sacyr, Copisa, Dragados, Comsa i Acciona –totes elles dirigides en aquest cas per Agbar–, amb un cost total pressupostat de 180 milions d'euros. Això vol dir que cada quilòmetre de canonada

ens costarà més de 483 milions de pessetes. L'emergència de la infraestructura ha facilitat que es preguntin poc sota quins criteris s'ha fet aquesta adjudicació i per què a aquestes empreses i no a unes altres. Els drets dels expropiats s'en veuran afectats i tots en pagarem un preu massa alt.

Les pluges de les últimes setmanes han servit per desparar-nos de la nostra letargia i començar a superar l'estat de xoc. La tragicòmica correcció de Montilla a Baltasar sobre l'aixecament de les prohibicions de regar i omplir piscines exemplifica l'intent desesperat d'amagar la incoherència de portar aigua de fora quan, segons els propis decrets del govern, ja no és necessària.

Aquesta no ha estat la primera sequera ni en serà l'última. Una vegada s'obri l'aixeta de l'Ebre cap a Barcelona no es tornarà a tancar, encara que ja tinguem la dessaladora. La set de l'actual model de creixement no es calma fàcilment. Amb tota aquesta crisi, l'única que ha estat a l'alçada ha estat la pròpia població afectada, que ha reduït sensiblement el consum domèstic d'aigua. Però, com a premi, si això no s'atura, tots pagarem la factura dels 180 milions del transvasament que, més enllà de fomentar les tensions territorials, no ens aporta un ús més eficient de l'aigua. En comptes que el xoc que ha implicat la sequera serveixi per cimentar el model *desarrollista* de desenvolupament, aquest era el moment per *colar* i implementar mesures contundents cap a una nova cultura de l'aigua i cap a un ús més sostenible del territori.

Sònia Turon i Xedes Vallès. Col·lectiu Nosaltres Marxem

/opinio@setmanaridirecta.info/

Acció d'apostasia a Sants

Entràvem al mes de març, prop de les eleccions generals, i uns quants amics –farts de sentir els comentaris de la dreta espanyola i els de la Conferència Episcopal– vam decidir que ja n'estàvem tips i que havíem de donar una resposta a la jerarquia de l'Església catòlica per tantes i tantes ingerències i agressions en les nostres vides.

Vam posar fil a l'agulla, el boca-orella va funcionar molt bé i, amb uns quants veïns i l'assessorament d'Ateus de Catalunya, vam iniciar la campanya per apostatar de forma col·lectiva i pública al barri de Sants sota el nom de Nosaltres Marxem.

Les creences i els ritus religiosos –i també l'ateisme– s'han

de moure en el terreny estrictament personal. Per tant, el fet religiós no ha de ser motiu d'especulació, mercadeig o manipulació per part de ningú. I tampoc, clarament, cap excusa per la recerca o la detenció del poder.

Pensem que els jerarques de l'Església només poden marcar les línies de pensament a seguir a aquells que són els seus afiliats, però mai immiscir-se en la vida de la resta de la societat. Per això, entre d'altres coses, vam decidir deixar d'aparèixer a la seva llista, que també els serveix per obtenir beneficis de l'Estat al crit de "mira quants som!".

L'apostasia és l'acció d'abandonament de l'Església catòlica

L'apostasia és l'acció d'abandonament de l'Església catòlica i s'assembla molt al fet d'abandonar un fitxer de dades publicitàries

i s'assembla molt al fet d'abandonar un fitxer de dades publicitàries: no has demanat ser-hi, però has de fer l'esforç personal (o passar el calvari) d'abandonar-lo. I triguem a fer-ho, simplement perquè –com deia la Mafalda– "allò urgent no deixa temps per allò important".

Quant ja teníem pràcticament enllestit aquest article, el bisbe va parlar i, com sempre, menyspreant aquella gent que pensa diferent. Va venir a dir que aquesta acció d'apostasia col·lectiva no val, precisament perquè és col·lectiva. Com si l'acte d'apostatar no sorgís d'una reflexió personal i seriosa.

De raons, ens n'han donat un cabàs. Seria impossible, en poques línies, donar una idea de

quantos raons ens han donat per abandonar la seva estructura: el fet que t'apuntin a un club sense permís i sense que puguis fer res més que plorar, ja en seria prou motiu, però si afegim que gairebé la totalitat de les guerres i dels crims –això sí, amb la promesa del més enllà– s'han fet en nom de Déu, de qualsevol reflexió mitjanament coherent en surt el desig d'escapar-ne.

Per molta gent, l'acte d'inici de la campanya d'apostasia col·lectiva –en veu alta i per la porta gran– ha estat un alliberament. També creiem que, si la iniciativa es repeteix a d'altres barris, podria ser que els baixessin una mica els fums. I potser es tracta d'això, no?

Ramon Piqué. Memòria Contra la Tortura

/opinio@setmanaridirecta.info/

Professionalitat i vulneració dels drets humans

Segons el Protocol d'Istanbul, "totes les professions treballen segons uns codis ètics que escriuen els valors comuns i les obligacions dels professionals i estableixen normes morals que han de ser respectades". Aquesta asserveració sembla un principi indiscutible i fàcil d'observar en moltes de les activitats humanes en les quals la seva acció o omissió pot tenir conseqüències importants per les persones.

En l'àmbit dels drets humans, a l'hora de perseguir els delictes de tortura i maltractaments, el concurs de professionals amb obligacions ètiques i morals és especialment rellevant, essent principalment els jutges, els fiscals i els metges forenses els de major responsabilitat. Tots i cadascun d'aquests professionals tenen un paper essencial

en la persecució de delictes que funciona de manera encadenada, de tal manera que la inacció d'una de les parts comporta el no funcionament de la cadena. Quan això s'esdevé de forma continuada s'estableix un espai d'impunitat que afavoreix l'existència de maltractaments, que en determinades situacions de detenció i privació de llibertat arriba a ser sistemàtica.

Els jutges tenen la responsabilitat màxima pel que fa a la protecció dels drets dels ciutadans. Els Principis Bàsics de l'ONU relatius a la independència de la judicatura (1985) apunten que "els jutges tenen el dret i el deure de garantir que els procediments judicials es desenvolupen equitativament i que es respecten els drets de les parts". Des d'aquest punt de vista, quan un jutge de Terrassa dificulta l'exercici de l'acusació popular en el cas de maltractaments policials contra la ciutadana Mònica Ramírez mitjançant la demanda d'una fiança exorbitant, es desprèn que aquest professional és culpable de no respectar el seu propi codi ètic.

Els fiscals tenen el deure ètic d'investigar i processar els delictes de tortura comesos pels funcionaris públics. Les Directrius de les Nacions Unides sobre la funció dels fiscals (1990) disposen que "els fiscals han de parar atenció adequada al processament dels funcionaris públics que hagin comès delictes" i fa esment especial en el cas de violacions greus dels drets humans. Des d'aquest punt de vista sorprèn el paper de la fiscal, en el procés contra els cinc policies espanyols acusats de colpejar i maltractar el ciutadà Daniel Morales, que tenia com a objec-

Aquiara

tiu manifest l'exculpació dels policies i el qüestionament de la versió de la víctima. Sens dubte, aquesta fiscal és culpable de no respectar el seu propi codi ètic.

Els metges forenses i els professionals vinculats a l'atenció sanitària tenen un paper fonamental a l'hora de fer front a la xacra de la tortura. De manera especial els metges forenses, que exerceixen de notaris a l'hora de certificar l'existència o no de maltractaments, de tal manera que la seva acció o inacció pot tenir repercussions importants en un procediment judicial. Els Principis d'Ètica Mèdica de les Nacions Unides (1982) assenyalen que "és una violació de l'ètica mèdica el fet que el personal de salut, en particular els metges, tinguin una relació que no sigui avaluar, protegir o

millorar la seva salut física i mental". Des d'aquest punt de vista, la metgessa forense que va atendre en seu policial els detinguts del cas 4F va vulnerar el codi ètic de la seva professió quan la primera pregunta que va adreçar a un dels detinguts va ser: "Qui de vosaltres ha llençat la pedra a l'agent?".

Davant d'una pobre professionalitat de jutges, fiscals i metges forenses en temes de tortura i maltractaments, ens trobem amb una major professionalitat dels torturadors. La tortura blanca, una tortura de caire més psicològic que, si bé no deixa senyals físiques, deixa importants seqüeles psíquiques en la víctima, cada cop és més emprada. Igualment és habitual trobar casos de persones maltractades amb mínimes senyals de lesions físiques, lesions que sovint solen ser

tractades com a lesions compatibles amb el procediment de detenció o compatibles amb possibles autolesions. O casos, com el d'en Jordi Vilaseca, on s'ha pogut determinar el subministrament de substàncies antihistaminiques durant el període de detenció.

No és aquesta professionalitat la que ens mereixem, ni molt menys la que volem.

Davant d'una pobre professionalitat de jutges, fiscals i metges forenses en temes de maltractaments, ens trobem amb més professionalitat dels torturadors

Jesús Carrión Rabasco. Observatori del Deute en la Globalització

/opinio@setmanaridirecta.info/

Estranya parella de ball

Tot estudiant el comportament irresponsable d'Unión Fenosa a Nicaragua ens vam preguntar sobre el paper que deuria haver tingut el govern espanyol en l'entrada d'aquesta empresa espanyola a Nicaragua, més enllà del que és evident.

Per respondre la pregunta vam revisar la llista de crèdits FAD (Fons d'Ajuda al Desenvolupament) que va atorgar el govern espanyol a Nicaragua durant el període 1987-2000. Els FAD són operacions de crèdit (generadores de deute extern) que tenen un caràcter concessiu (s'atorguen en condicions avantatjoses) i lligat (el seu ús està condicionat a la contractació d'empreses espanyoles) i que es comptabi-

litzen com a Ajut Oficial al Desenvolupament (AOD).

El primer que trobem és que, a partir de l'any 2000, tot coincidint amb l'entrada d'Unión Fenosa a Nicaragua, un 24,37 per cent dels crèdits FAD es van destinar a projectes vinculats al sector elèctric –mentre que durant el període anterior no n'hi havia cap– i van minvar els fons destinats al binomi salut/educació.

També vam observar que el primer FAD elèctric va ser aprovat pel govern espanyol al Consell de Ministres del 10 de març de 2000, dos dies abans de la celebració d'unes eleccions generals i uns mesos abans de la data en què Unión Fenosa va fer efectiva la compra de les dues

Urgeix exigir al govern espanyol que faci una moratòria de cobraments del deute, mentre es fa una auditoria integral mixta per determinar quines són il·legítimes

empreses distribuïdores de Nicaragua (octubre de 2000).

Però encara hi ha més. Dels quatre FAD elèctrics detectats, tres van afavorir l'empresa Isolux Wat –avui anomenada ICC Isolux Corsán–, que té com a màxima accionista una societat amb domicili fiscal a Luxemburg, país considerat paradís fiscal.

I una mica més. El FAD elèctric restant es va atorgar a través d'una Unió Temporal d'Empreses a Ufisa, Siemens i Radiotronics. UFISA és Unión Fenosa Ingeniería SA, una filial d'Unión Fenosa.

Pel que sembla, el govern espanyol va fer servir els crèdits FAD per donar suport a l'entrada d'Unión Fenosa a Nicaragua i va fer servir fons públics per

ajudar-la en la seva internacionalització. A més, aquests projectes han estat comptabilitzats com a AOD, tot posant al descobert que les polítiques de cooperació en molts casos responen al dictat d'interessos empresarials, en comptes de ser veritables polítiques de lluita contra la pobresa.

Per concloure, cal dir que aquest cas és una mostra més de la il·legitimitat del deute extern. Urgeix exigir al govern espanyol que faci una moratòria de cobraments del deute, mentre es fa una auditoria integral mixta entre la societat civil i el Parlament espanyol de totes les operacions de crèdit FAD per determinar quines són il·legítimes.

Infectació

Infectació: La criança, un nou espai de lluita

Anna Campanera Reig
Mare, mestra i psicopedagoga

Ben passada la trentena ens decidim a reproduir-nos, bé per accident o després de meditar llargament, tant és. I mentre en el cos es reproduïen les cèl·lules que donaran lloc a una nova vida, el nostre cap -a una velocitat vertiginosa- pensa, reflexiona, llegeix, comparteix, s'atmoreix, analitza, critica, mira, escolta, crea, s'immergeix... en definitiva, s'infecta d'idees.

Idees que ens porten a planificar i decidir les opcions personals respecte un nou àmbit de lluita: la maternitat i la paternitat. Ens preguntem si l'esfera personal i familiar ha de ser una nova àrea de revolució o, més ben dit, un nou espai on recuperar la llibertat. Però és que es pot ser reivindicativa en l'àmbit laboral o respecte la llengua, l'ecologia, la guerra o el teu país i, alhora, neoliberal i conformista en qualsevol altre àmbit? Si realment creiem que un altra forma d'organitzar la societat és i ha de ser possible, hem d'infectar les nostres formes de pensar, però sobretot d'actuar. Les idees que ens passen pel cap es materialitzen en temes com l'embaràs, el part, l'alletament, la son, l'alimentació, la vacunació, l'escolarització, el consum, les joguines, els espais de relació, les drogues, etc...

Quan es tracta de dur a la pràctica uns principis -i amb els teus fills i filles, aquests, inevitablement, adquireixen una nova perspectiva- de vegades i qüestions els preceptes més defensats i argumentats. Recollim idees que ens arriben de diferents corrents, ens obrim a noves perspectives, ens infectem de vegades fins i tot d'idees contràries a les que pensàvem prèviament. Llegeixes llibres sobre la son, tant del senyor Estivill (que es podria considerar que escriu apologia de la violència infantil) com d'altres psicòlegs o pediàtres totalment diferents com el Carlos González, la Rosa Jové, l'antropòloga Liedloff, etc. Vols conèixer i vols saber de primera mà què s'escriu sobre tot allò que està relacionat amb l'infant. Tota aquesta dedicació desemboca en petites victòries personals que són molt més nombroses, molt més gratificants i no es fan esperar tant com les col·lectives.

La vida és infectació, compartir i intercanviar. Recuperar la tribu perduda -ens falten molts referents que suplirn amb llibres i amb la pràctica però, sobretot, amb l'intercanvi d'impressions amb altres mares i pares- i, així, anar recuperant la confiança en nosaltres mateixes, com a mares i com a pares.

Els pensaments han de passar a ser realitats factives. D'aquesta manera es revaloren i també convencen més les persones de la teva xarxa propera. El concepte de xarxa com a sistema de transmissió i infectació de coneixements pren rellevància. Dins d'aquesta xarxa, els coneixements no circulen de dalt cap a baix ni a l'inrevés. La xarxa és una manera d'exemplificar i arribar a gent que coneix algú que tu coneixes. Ja no arribes només als amics i amigues del teu cercle polític o sindical, arribes a les famílies dels amics dels teus fills, a la gent de les botigues, de l'escola, del parc de jocs. Reconeixes i reclames nous espais i temps com a propis. Els fills i filles esdevenen un mitjà per continuar escampant les teves creences. A la xarxa, les idees i pràctiques creixen i s'estenen exponencialment, com la informació neuronal, com més branques o àmbits té cadascú més lluny s'arriba. Però el més important és que la credibilitat és crea arrel de practicar unes idees i no només de predicar-les. I això multiplica la capacitat de creure en elles.

Sabors polèmics

Itziar Elizondo

Com en qualsevol pràctica de culte, l'alta cuina necessita de tant en tant alguna polèmica per alimentar el negoci. Algunes vegades els arguments se centren en focs artificials conceptuals, com aquell tan suat de la *deconstrucció*. Aquests dies s'ha alimentat una polèmica al voltant d'unes declaracions del cuiner Santi Santamaria. Ha criticat els additius utilitzats per alguns dels seus col·legues, en concret per la megastrella Adrià.

Tot i que la cuina és un lloc de tradicions femenines, les escoles de cuina i els restaurants són un lloc per al lluitament masculí. Com ha estat possible que un lloc de dones s'hagi convertit, quan s'ha fet públic, quan ha sortit de les cases, en un lloc d'homes? Una raó és la capacitat de lideratge. Un cuiner és el capità d'un vaixell que ha de donar ordres i ha de prendre decisions continuament. Aquest tipus d'habilitats estan culturalment enfortides en els homes. Altra raó és la impossibilitat de compatibilitzar la vida familiar amb els horaris dels restaurants. La tercera raó té relació amb el tipus de cuina d'èxit, simbolitzada en els grans xefs i la seva capacitat d'innovar. La cuina que s'espera de les dones és la cuina de les mares, "les mongetes de la iaia", "la truita de la iaia", que són inigualables i que han de ser sempre les mateixes mongetes i la mateixa truita. Mongetes i truita que ens remetien emocionalment als primers sabors. A sabors sense polèmica.

Lliga BBVA

Marc Almodovar i Martinez
Barcelona

Sense paraules. Llegeixo que, a partir de l'any que ve, la primera divisió de futbol es dirà Lliga BBVA. Així mateix. És que ningú els ha explicat què fa el BBVA? La principal finançadora de la indústria armamentística a l'Estat espanyol, amb el 65,69 per cent de l'accionariat de RYMSA -fabricant de sistemes de radar i de les fragates F-100-, el 40 per cent d'Inmize (MBDA) -fabricadora de missils- i el 14,30 per cent de CESCE -empresa exportadora d'armes-, entre d'altres participacions. A més, també és el principal banc exportador d'armes a Itàlia i és de les entitats que encara finança les

il·legals bombes de fragmentació (clúster). Si a això hi sumem que el BBVA participa en la construcció de polèmiques preses i gasoductes a l'Amèrica Llatina, que boicoteja les comunitats indígenes i que ha estat denunciada pel blanqueig de diners del narcotràfic o per la compra de voluntats polítiques a llocs com Mèxic, el Perú o Veneçuela, tenim un còctel de responsabilitats recaigudes sobre quatre simples sigles.

Autèntic *fair play*, vaja... Per cert, dirà alguna cosa ara aquell club tan solidari que publicita gratuïtament Unicef en una samarreta fabricada sota explotació infantil al Marroc?

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a

Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

Les dones transsexuals canviarem la vida!

Gina Serra
Barcelona

La revolució que estan protagonitzant les dones transsexuals té la seva base en la recerca de la igualtat tot reclamant el dret de ser diferents. No n'hi ha prou amb al·lèrgia de la igualtat i reclamar la diferència no ajuda a la lluita per la superació de les desigualtats.

La fonamentació d'una lluita com la de les dones transsexuals té com a clau la igualtat de les diferències. La

recerca d'una igualtat que respecti les diferències sense crear desigualtats, reflexionant sobre els punts de partida de cada persona o grup i donant els recursos necessaris segons les necessitats. No s'ha de buscar la igualtat d'oportunitats, sinó la igualtat de resultats. Que totes les dones puguin arribar a les mateixes metes és conseqüència de la distribució intel·ligent i solidària dels recursos.

Fa temps, parlant amb una dona transsexual més gran, em va dir que n'hi havia prou de seguir amb la vida que havien patit les persones transsexuals i, sobretot, la de les dones.

Les dones transsexuals han protagonitzat durant els últims cinc anys un desenvolupament explosiu de les seves possibilitats de transformació.

Han establert un diàleg obert entre elles i amb la resta de la societat, potenciant noves possibilitats a la transformació de les seves

desigualtats i la recerca de solucions.

Les dones transsexuals s'han anat incorporant poc a poc a la vida social i cívica de la societat de la informació. Les transformacions generades estan centrades en noves ocupacions: la prostitució i la recerca d'altres possibilitats en l'ocupació no han estat res més que activitats de supervivència. La societat majoritària criminalitza les persones transsexuals i els impedeix l'accés a l'ocupació formal. El mercat laboral ha encasellat les persones transsexuals en treballs precaris. Les dones s'estan obrint pas a noves professions que dignifiquin la seva imatge. Podem fer referència a dones que s'estan formant o que treballen en àmbits com geroctores, infermeres, perruqueres, jardineres...

L'accés a diferents nivells d'estudis. Les dones són expulsades del nucli familiar quan és visible la seva condició i això fa que

no continuïn els estudis i no arribin a tenir una titulació bàsica i la no visibilitat de la dona transsexual fa que accedeixin a nivells més alts. De fet, sembla ser que entre les persones universitàries transsexuals les dones són majoria i amb uns nivells superiors a altres universitàries.

El respecte per les persones fa que l'èxit no estigui vinculat a un nivell d'estudis, sinó a la vida de llei que hagi desenvolupat la persona. Per tant, el benestar no serà per unes quantes sinó per totes.

Així està el pati

► Pàgina 10
Els afectats pel traçat del
Tren d'Alta Velocitat (TAV)
a Girona volen garanties
sobre la seguretat de les
obres i reclamen informació.

► Pàgina 11
El Barça compra uns terrenys
protegits per la Xarxa Natura
2000 a Viladecans. Grups
ecologistes denuncien un
"misteri especulatiu".

► Pàgina 12
Diversos col·lectius de
l'esquerra independentista
ocupen un nou immoble a
Manresa. Can Cristu i el
Banzaí continuen amenaçats.

OSONA // SEGONS RED ELÉCTRICA, LA PARALITZACIÓ PARCIAL NO ALENTIRÀ LA CONSTRUCCIÓ

Les obres de la MAT, aturades després de la crema d'una grua

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

La crema d'una grua que treballava en la instal·lació d'una de les torres de la Molt Alta Tensió (MAT) la setmana passada i l'aparició de pintades als cotxes de l'empresa constructora han estat algunes de les respostes davant l'inici de les obres. Finalment, el Departament de Medi Ambient de la Generalitat ha aturat les obres en alguns dels camins d'accés a les torres per falta d'estudis d'impacte ambiental, un fet que, segons Red Eléctrica, no alentirà el ritme de la construcció.

*Medi Ambient
atura les obres
en alguns trams
per falta d'estudis
d'impacte
ambiental*

Des de la Plataforma NO a la MAT

El treball de la Plataforma s'ha centrat en la sensibilització dels costos mediambientals i de salut que comporta la MAT i en l'organització de diverses manifestacions en contra del projecte. Aquest col·lectiu també denuncia que tot el projecte és "un negoci econòmic per les multinacionals de l'energia" que permetrà el subministrament elèctric al nord d'Àfrica i a Portugal i que "en cap cas és una necessitat energètica del territori". En el cas que fos una necessitat pel subministrament de Girona, proposen la solució del reforç de la línia elèctrica existent.

Xavi Llorente, portaveu de la Plataforma No a la MAT, en unes declaracions fetes a la DIRECTA afirma que la plataforma es desvincula de les accions empreses la setmana passada, però tot i això, "entenen que es produeixin actes d'aquesta mena", ja que "en cap moment s'ha volgut escoltar l'opinió de la ciutadania" i, a més, "no se'n ha tingut informats". La Plataforma té coneixement que la policia científica investiga la crema de la grua i demana la mateixa resposta en la investigació de l'empresa Red Eléctrica: "No pot ser que aquesta empresa tingui un lliure legal allà on vulgui". La plataforma afirma que farà un seguiment exhaustiu de les obres.

Els bombers apaguen el foc de la màquina incendiada a Folgueroles

Naciodigital.cat

Expropiacions forçoses

Mariana Muchnik, membre de la Plataforma, explica que a Osona s'han viscut les expropiacions forçoses "amb maneres quasi franquistes". A Terradelles, els funcionaris van entrar al municipi per poder signar les actes d'expropiacions amb furgonetes, ja que la primera vegada que hi van anar no se'ls va facilitar cap local ni se'ls va deixar entrar al poble. "Molts dels veïns i veïnes s'han trobat que començaven a fer forats sense cap avis previ", explica. També denuncia que, per una banda, el govern està promocionant la Ruta Verdaguèria i, per l'altra, "està construint aquestes torres i obrint camins al mateix paratge o en zones protegides".

Obres sense llicència

Cristina Bas, membre de l'associació de veïns i afectats per la MAT a Vilanova, explica que l'associació ha presentat una denúncia contra la companyia subcontractada per Red Eléctrica davant el Jutjat d'Inspecció número 1, ja que el dia 3 de juny van començar les obres "sense les llicències municipals i sense respectar les indicacions del Síndic de Greuges" recollides al dossier presentat el 13 de maig. També han anat a veure l'alcalde de Bescanó "per demanar explicacions" de les obres que s'han començat. Aquest ha respost que "mirarà si judicialment té tota la potestat per aprovar les obres" i s'ha compromès a donar-los resposta en breu. Denuncia que, tal

com s'estan duent a terme les obres, és un perill per les persones i que se senten indefenses davant de l'Administració.

Els orígens del projecte

El projecte de la MAT parteix d'un acord que es va gestar durant els anys 80 entre l'Estat espanyol i el francès per augmentar les interconnexions elèctriques entre aquests dos territoris. Des d'un principi la planificació d'aquesta línia de 400 kW va generar moltes protestes pel gran impacte mediambiental que suposava. Després de diferents propostes de traçat —el País Basc, l'Aragó, la Vall d'Aran—, descartades per les mobilitzacions contràries que van generar a banda i banda dels Pir-

neus, Red Eléctrica i l'Estat espanyol van pactar un traçat a través de Catalunya.

Les justificacions

Les justificacions fetes públiques pel govern han estat rebutjades amb diferents estudis per part de la Plataforma. Entre les diferents raons que s'han esgrimit trobem la necessitat de la línia pel pas del TGV, que queda desmentida pel fet que la resta de trams de l'Estat espanyol on hi ha aquest tren no tenen instal·lada una línia de molt alta tensió. També apareix la defensa de les línies d'alta tensió com un sistema segur de gestió energètica, fet que

*Molts dels veïns
i veïnes s'han
trobat que
començaven a
fer forats sense
cap avis*

cau pel seu propi pes —segons els ecologistes— amb dos exemples diferents: el cas d'Itàlia, que va patir una apagada per la caiguda d'una torre d'alta tensió o el propi cas de Barcelona, en què la crema d'una línia va desencadenar la caiguda de tot el sistema elèctric de la ciutat.

Continu canvi de traçat

El tram que compondrà la MAT va des de Sentmenat (Osona) a Baixàs (Roselló), tot i que encara no s'ha concretat tot el seu traçat. El primer tram comprès entre Sentmenat i Bescanó és el que està més avançat. Consta de 86 quilòmetres i s'hi instal·laran 182 torres que, en algun cas, arriben als 62 metres d'alçada. Les obres d'aquest tram es van iniciar a finals de maig a la població de Folgueroles, Osona, tot i que també s'han fet altres actuacions com l'obertura de camins forestals a la població de Bescanó. El segon tram, que va de Bescanó fins a Santa Llogaia, ha sortit a exposició pública i travessa tretze municipis amb una llargada de 42 quilòmetres.

El traçat decidit per Red Eléctrica afecta diferents zones naturals i poblacions i incompleix els mínims pactats pel que fa a la distància entre la línia i les poblacions. Els mínims pactats van ser de 500 metres de separació en el cas dels nuclis urbans i de 100 metres en les cases aïllades. Però l'avançat projecte del traçat contempla casos en què la línia passa a 250 metres dels nuclis i a 90 de les cases. ●

GIRONA // REPRESSIÓ

Grande Marlaska retira els embargaments per la crema de fotos del rei

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El jutge de l'Audiència Nacional espanyola Fernando Grande Marlaska, que instrueix el procés contra els acusats d'injúries a la corona per cremar fotos del monarca espanyol, s'ha vist forçat a retirar l'embargament de béns contra els acusats després que l'Audiència hagi admès a tràmit un recurs de l'advocat de la defensa contra aquesta decisió.

Grande Marlaska va decretar com a mesura cautelar l'embargament de béns per un valor de 5.000 euros. L'advocat de la defensa dels encausats, Benet Salellas, va denunciar en el seu dia que "la mesura era del tot desproporcionada". En primer lloc, perquè l'embargament sol·licitat era molt superior a l'eventual pena que podien rebre els imputats i, en segon lloc, perquè no era habitual que el tribunal demanés mesures cautelars d'aquestes magnituds si la

L'1 de juliol es repeteix el primer judici per la crema de fotos del rei

demanda penal no anava acompanyada d'una peça demanant la responsabilitat civil que pogués derivar del presumpte delicte.

Tot i que era previsible que el recurs fos desestimat, ja que el mateix jutge que ha dictat la mesura és el que l'ha de resoldre, en aquest cas no ha estat així. La fiscalia va assumir els arguments presentats per la defensa i Fernando Grande Marlaska no va tenir altra opció que aixecar els embargaments als imputats.

► **Una victòria de la mobilització**
Nuri Brugada, portaveu de la campanya "Jo també cremo la corona espanyola", creu que l'aixecament dels embargaments suposa "una nova victòria de les mobilitzacions en solidaritat amb els inculpats".

D'altra banda, també s'ha conegut un canvi de data del segon judici que hauran d'afrontar els autors de la primera crema de fotos del monarca. El primer judici va ser anul·lat perquè el jutge no va deixar declarar en català els dos imputats. Així, tot i que al principi l'Audiència espanyola havia especulat amb el 24 de juny —una data significativa perquè és l'única festivitat comuna a tots els Països Catalans i perquè, a més, és el sant del monarca—, al final s'ha confirmat que el judici se celebrarà el 1 de juliol. ●

GIRONA // DEMANEN INFORMACIÓ SOBRE EL PROJECTE A L'AJUNTAMENT

Els afectats pel TAV volen garanties sobre la seguretat de les obres

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

La necessitat de bona part del veïnat de Girona afectat pel traçat del tren d'alta velocitat (TAV) de saber quins poden ser els problemes amb què es poden trobar arran de les obres els ha conduït a constituir la plataforma veïnal d'afectats pel TAV a Girona.

El 3 de juny van assistir a l'assemblea convocada a la Casa de Cultura pels impulsors de la iniciativa

D'aquesta manera, el 3 de juny passat van assistir a l'assemblea convocada a la Casa de Cultura pels impulsors de la futura plataforma unes tres-centes persones, quantitat que va superar amb escreix les previsions dels organitzadors. En aquesta assemblea es va constituir formalment la plataforma i se'n va escollir la junta, així com també es van explicar quins eren els principals objectius i el paper que es volia que prenguessin aquest nou ens en

Començament de les obres que faran passar el TAV per la ciutat de Girona

Toe

relació amb el procés de construcció del trajecte i amb la relació que havia de tenir amb l'Ajuntament de Girona i Adif: "actuar com un interlocutor més".

Si bé l'Ajuntament va crear fa un temps una pàgina web amb la intenció que fos "un sistema dinàmic d'informació a disposició de tothom que volgués saber quin era l'estat del projecte", en l'assemblea es va explicar que feia temps que s'havia demanat al consistori poder tenir accés al projecte constructiu del TAV per consultar-lo i comparar-lo amb quatre

informes internacionals sobre seguretat en túnels. L'Ajuntament encara no els l'ha facilitat.

És per això que la plataforma pretén mantenir-se "unida i ferma" en els seus plantejaments i les seves reivindicacions, i de la mateixa manera que vol ser dialogant també assegura que portarà a la pràctica "les accions necessàries per obligar a les administracions que garanteixin la seguretat a l'hora de tirar endavant el projecte de construcció del traçat". A banda, doncs, d'actuar com un interlocutor més en

el procés i reclamar que se'ls deixi consultar el projecte constructiu per seguir-ne les mesures de seguretat que s'hi porten a terme, també volen que els terrenys que en quedaran alliberats tinguin pla d'usos comunitaris, evitar tan com sigui possible "que les obres provoquin el caos" i que les comunitats de propietaris facin informes de l'estat dels pisos. Cal esmentar també que aquesta iniciativa ha rebut el suport d'altres plataformes com les del Prat de Llobregat i AVE pel Litoral de Barcelona. ●

BAIX EMPORDÀ // CONFLICTE PER L'AIGUA TRANSVASADA A BARCELONA

Regants del Ter denuncien l'ACA per incomplir el cabal ecològic del riu

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

La Plataforma en Defensa del Ter ha denunciat l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) per l'incompliment de la llei que regula el cabal del riu i que fa dècades que no es compleix. Els ecologistes denuncien el mal estat del cabal

La llei que regula el cabal del riu és de l'any 1959, però fa dècades que no es compleix

del riu i apunten que la causa estructural d'aquesta situació és el transvasament que s'està fent des de fa anys del pantà del Pastoral cap a les conques del Besòs i del Llobregat.

El riu Ter al seu pas del municipi de Girona

Toe

La llei que regula el cabal del riu és de l'any 1959, però fa dècades que no es compleix. Aquesta llei especifica que el transvasament de l'aigua per abastir Barcelona es farà sempre que es pugui garantir el cabal per als regants, l'abastament de Girona i de la Costa Brava i un cabal mínim de tres metres cúbics per segon al riu. Com que això no s'ha mantingut durant molts anys, l'ecosistema del riu s'ha

vist greument afectat: la reducció dels boscos de ribera o l'increment de les espècies invasores en són només un exemple.

La plataforma va néixer a principis d'aquest any, impulsada per la comunitat de regants i pàgesos del Baix Ter, després que el govern els tallés el subministrament d'aigua el dia 9 de gener. Actualment, una trentena d'ajuntaments de diferents partits polítics de les comar-

ques gironines i quatre de la comarca d'Osona han signat el manifest sorgit el gener de 2008. També s'hi han adherit una vintena d'entitats, entre elles, l'Ateneu Juvenil Cultural i Naturalista de Girona, la Cambra de Comerç, la Unió de Pagesos o la Universitat de Girona.

► **Cabal natural del riu**

Totes elles demanen que es restableixi el cabal natural del riu per garantir el manteniment de les activitats cíviques i econòmiques dels pobles de la conca del Ter. Per aquest motiu reclamen que la Generalitat derogui la llei del 1959 perquè, que en un termini de dotze anys, es pugui anul·lar el transvasament al riu Llobregat. Mentrestant, però, exigeixen que el cabal mínim del riu Ter sigui de 3m³ per segon al seu pas per Girona i el subministrament d'aigua pels regants del Baix Ter, tal com dictava la llei de 1959.

El dissabte 14 de juny han convocat una manifestació a les sis de la tarda a la plaça Catalunya de Girona. ●

VILADECANS // OPERACIÓ IMMOBILIÀRIA EN UNA ZONA NO URBANITZABLE

El Barça compra un espai natural protegit per la Unió Europea

El Barça pretén urbanitzar 28 hectàrees protegides com espai natural al costat del delta del Llobregat

Directa Baix Llobregat

✉ Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

“Són uns terrenys únics”, afirma l'alcalde de Viladecans. I no s'equivoca. Carles Ruiz (PSC) es refereix als terrenys que el Futbol Club Barcelona (FCB) ha comprat a l'empresa Golf Viladecans, al municipi de Viladecans (Baix Llobregat). Es

La reserva del Remolar es va incloure dins la Xarxa Natura 2000

tracta de 27'9 hectàrees situades al costat de la reserva del Remolar, al delta del Llobregat, que es van incloure dins la Xarxa Natura 2000, un conjunt d'espais naturals que representa la iniciativa més impor-

tant de la Unió Europea en política de conservació.

Aquest fet ha despertat les sospites de la Plataforma Salvem Oliveretes, que s'oposa a un projecte urbanístic a la muntanya de Sant Ramon i que ara ha de mirar cap a la platja. Aquest col·lectiu alerta del "misteri especulatiu", ja que no entén com el club esportiu inverteix divuit milions d'euros en uns terrenys on no es pot edificar.

L'objectiu de la Xarxa Natura 2000 és la conservació de la biodiversitat de forma compatible amb el manteniment de l'activitat humana i, a Catalunya, implica la conservació de més del 25 per cent del territori. Es tracta, com afirma la plataforma viladecanenca, de "l'aportació catalana a la salvaguarda de la biodiversitat europea".

► **El misteri especulatiu**
El Pla General Metropolità de 1976 qualifica la zona com a equipament, però el 2003 el Tribunal

Superior de Justícia de Catalunya ja va anul·lar una adjudicació d'obra pública que havia fet l'Ajuntament el 1997 a la societat Golf Viladecans perquè construís i gestionés un camp de golf en aquells mateixos terrenys. L'Ajuntament va haver de tornar els

L'any 2003 el TSJC va anul·lar l'adjudicació d'un camp de golf als mateixos terrenys

terrenys expropiats i ara, segons la Plataforma, ha col·laborat en aquesta operació que s'està negociant des de principis de 2007, "potser per pal·liar compromisos no aconseguits amb Golf Viladecans".

Amb aquest antecedent judicial no senten la compra dels terrenys, però les paraules del vicepresident del Barça, Alfons Godall, donen alguna pista més: "Aquesta peça dona molt de joc (...) també en possibles operacions de compensació futura". Actualment el govern local té un projecte a la zona deltaica anomenat Pla Delta i vol desenvolupar-hi un enorme complex on hi haurà instal·lacions esportives, recreatives, docents, hoteleres, de restauració, culturals i oficines. Són més de dos milions de metres quadrats pendents de desenvolupar que s'engloben el voltant del nou camí de les Filipines, que obre la ciutat al mar, i a les portes del qual el Futbol Club Barcelona ha adquirit els terrenys que podria bescanviar. El Barça encara té pendent la requalificació de la zona del Miniestadi al barri de Les Corts (Barcelona) i necessita uns quants cromos per poder intercanviar. ☞

Més que un club, una immobiliària

L'advocat Joan Laporta va posar fi a la presidència del Barça del constructor Josep Lluís Núñez i Navarro (1978-2000) i els seus successors, l'hotelier Joan Gaspart (2000-2003) i el promotor immobiliari Enric Reyna (2003). Eixugar el gran deficit que tenia el club va ser un dels eixos de la campanya electoral i Laporta es va fer acompanyar d'immobiliaris i hotelers destacats que s'han encarregat de l'àrea econòmica. En aquest sentit, ha continuat la política immobiliària de Núñez, ja que ha reformulat l'anomenat pla Barça 2000, que preveu l'en-

derrocament del Miniestadi per construir un miler d'habitatges i aixecar un complex d'oci amb oficines i hotels. L'objectiu de la requalificació urbanística és aconseguir els diners necessaris per pagar la remodelació del Camp Nou, que té un cost de 250 milions d'euros. Però el veïnat de Les Corts ha fet càlculs que demostren que amb una rendibilitat del 20 per cent sobre el preu aproximat de 1.000 habitatges s'obtinrien unes plusvàlues deu vegades superiors al cost del nou estadi. Carod-Rovira, Saura i Hereu ja han fet declaracions a favor del

que els veïns consideren una gran tpinada. Cal recordar que el Pla General Metropolità especifica que "Quan un equipament no sigui necessari i el sol no afecti un altre tipus d'equipament comunitari, el sol esmentat haurà de ser destinat a parc o jardí públic".

Per driblar la mobilització popular del barri de Les Corts i guanyar-se la simpatia de les autoritats i el públic, Joan Laporta ha jugat de cara a la galeria. En comptes d'anunciar la requalificació del Miniestadi per construir 1.000 pisos (com va fer Núñez) va presentar un

nou Estadi dissenyat per l'arquitecte Norman Foster, que ha omplert de referències sentimentals el projecte. Després el va presentar davant dels mitjans de comunicació aprofitant el cinquantè aniversari del Camp Nou, tot dient que serà "un far de la ciutat" o "una catedral del futbol". I a partir d'aquesta explosió d'emocions, ningú es pot negar a tots els sacrificis que calguin per tenir-ho. L'alcalde Hereu, que va ser regidor del districte de Les Corts i va viure molt de prop l'oposició veïnal al Barça 2000, coneix a qui s'enfronta.

TARRAGONA // PLATJA LLARGA

Un projecte de Medi Ambient afecta el bosc de la Marquesa i les platges Roca Plana i Waikiki

✉ Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Salvem la Platja Llarga, un moviment ciutadà iniciat l'any 2005 per oposar-se a un projecte del Ministeri espanyol de Medi Ambient que preveia la construcció d'un passeig marítim a la Platja Llarga de Tarragona i dues urbanitzacions, ha anunciat que amplia el seu nom i les seves reivindicacions. Després que el projecte de passeig marítim previst inicialment per la Platja Llarga hagi estat reduït i minimitzat, actualment la Plataforma s'oposa a un nou projecte del mateix Ministeri: la construcció d'un camí de ronda entre la Platja de la Móra i la Platja Llarga. Tot i que el projecte encara no s'ha publicat al BOE, alguns membres de la Plataforma han sabut per part de la subdelegació de Costes que la seva aprovació és imminent.

Consistiria en una sendera per vianants d'un mínim de dos metres d'amplada

El camí planejat travessaria l'espai conegut popularment com a bosc de la Marquesa i consistiria en una sendera per vianants d'un mínim de dos metres d'amplada, que es faria més ampla en alguns indrets i comportaria el desbrossament del terreny i la poda d'arbres al seu pas. El projecte també preveu posar "una barana repetitiva" al llarg de tot el camí, construir escales d'un metre d'ample amb esglaons de pi i sauló compactat per "facilitar el descens" a les platges Waikiki i Rocaplana i posar murs "de contenció del terreny".

La Plataforma Salvem la Platja Llarga denuncia que es tracta d'un projecte innecessari i que tindrà un gran impacte paisatgístic, justament en un espai natural privilegiat i actualment protegit pel Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN). També senyala que el fet de no tenir un camí principal és una característica de molts boscos silvestres i que, actualment, al bosc de la Marquesa ja hi ha dos o tres camins evidents. Les portaveus de la Plataforma afegeixen que, en paratges com aquests, cal que s'hi facin les intervencions mínimes i indispensables. Creuen que la solució als problemes puntuals d'accessibilitat i d'erosió del terreny els haurien de cercar un grup pluridisciplinari d'experts en la preservació mediambiental, paral·lelament a un procés de participació ciutadana, unes condicions que no reuneixen els actuals signants del projecte. ☞

MANRESA // CAN CRISTU I EL BANZAI TENEN UNA AMENANÇA D'EXPULSIÓ A CURT TERMINI

Nova okupació abans de possibles desallotjaments d'altres espais

Directa Manresa

/manresa@setmanaridirecta.info/

Manresa compta amb un nou espai alliberat tot i la difícil situació que viuen les diverses cases i centres socials okupats de la ciutat. El dia 30 de maig un grup de joves de diversos col·lectius de l'esquerra independentista van okupar la planta baixa de l'edifici número dos situat al carrer Vallfonollosa. L'objectiu de l'okupació és crear un ateneu, tot i que el projecte encara està en fase d'estructuració. L'edifici va ser expropiat per l'Ajuntament, que el 17 d'octubre de 2005 va arribar a un acord amb el propietari. L'expropiació responia a la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana de Manresa de 1997, que qualificava aquella zona –i també els habitatges número 4 i 6 del mateix carrer– com a serveis públics i administratius, sistemes i equipaments. Tot i l'expropiació, a dia d'avui no hi ha hagut cap moviment a la zona per part de l'Ajuntament. De fet, a la casa del costat de l'espai alliberat hi habiten persones des de fa temps.

L'objectiu de l'okupació és crear un ateneu

Malgrat l'okupació ràpida de l'immoble, l'Ajuntament ha obert un procediment administratiu per desnonament. La notificació va arribar el dia 4 de juny i es preveu que es cursin al·legacions per part de les dues identificades. No obstant això, el tràmit està cursat amb caràcter d'urgència i les al·legacions no tenen efectes suspensius. Per tant, s'estima que l'espai pot ser desallotjat en un màxim de dos mesos.

Façana de l'última okupació a Manresa

Directa Manresa

Propers desallotjaments

Tret del CSO La Tremenda i el CSO Valldaura, la resta d'espais alliberats estan pendents de desallotjament en un termini breu. L'habitatge okupat de Can Cristu ja té sentència per desnonament i el més probable és que es faci efectiu

la execució provisional del desallotjament, malgrat els recurs d'apel·lació presentat per una de les ocupants. La Zona Temporalment Alliberada Banzai també ha rebut la sentència civil que en decreta el desnonament per precari. En aquest cas, la propietat, EMY

Immobilària, va iniciar el procés penal d'usurpació tot reservant-se accions civils. Ha estat aquest darrer tràmit el que ha implicat la resolució de desallotjament. El col·lectiu que gestiona el ZTA Banzai està preparant un recurs, mentre fa front a les despeses del judi-

ci (vegeu DIRECTA 89), un terç del valor de la quantia demandada, prop de 4.000 euros.

Pel que fa a l'habitatge de Les Bigues, propietat de Fecsa-Endesa, continua resistint malgrat les presses de la propietat per iniciar el projecte urbanístic de la zona (Unitat d'Actuació 14). El 6 de juny es va saber que el jutge va desestimar la mesura cautelar de desallotjament que demana l'empresa propietària, ja que va presentar un projecte de rehabilitació de l'edifici. Tot i així, encara continua en tràmit el procediment penal contra dues de les ocupants de l'immoble.

Des dels diversos col·lectius afectats s'estan plantejant estratègies per fer front als respectius desallotjaments. Tot i que preveuen temps difícils, no desapareixen les ganes de fer activitats. Aquest és el cas del col·lectiu del ZTA Banzai, que té la voluntat d'aprofitar el màxim l'espai amb un cicle de projeccions sobre gènere que es durà a terme cada divendres durant el mes de juliol. Un altre cas és el de Les Bigues que, tot i estar amenaçada, el dia 5 de juny va inaugurar una distribuïdora amb material antiautoritari a la planta baixa de l'edifici. ☺

Volen jutjar de nou La Revoltosa

Fèlix Marcilla, patró de la coneguda marca de cafè i propietari de l'edifici que actualment acull l'actiu centre social La Revoltosa al carrer Rogent del barri del Clot de Barcelona, ha tornat a demanar les usatges del projecte per la via del judici per precari per aconseguir que abandonin l'espai. El jutjat de primera instància número 8 ha citat tres persones i els

"ignorats ocupants" i ha convocat la vista oral pel proper 17 de juny a les 11:30h. L'audiència serà pública i des de la Revoltosa conviden tot hom a fer acte de presència a la sala "per recolzar la lluita contra l'especulació" que desenvolupen. Cal recordar que l'11 de febrer La Revoltosa va guanyar el primer judici instat per la propietat d'una finca abandonada des de fa anys.

Enderroquen l'Escletxa de Sabadell

L'empresa Enderrocs SL va dur a terme l'enderroc parcial de l'Ateneu Popular sense previ avis ni cap tipus d'ordre judicial el 4 de juny. Els ocupants denuncien que l'empresa no va confirmar que l'edifici estigués buit, motiu pel qual va ferir lleument un jove. Segons van poder saber posteriorment els ocupants, el propietari disposa de permís municipal d'enderroca-

ment parcial del sostre i les entrades des del mes d'abril. És la segona vegada en menys d'un any que el propietari d'un immoble okupat procedeix al seu enderrocamment sense una ordre prèvia de desallotjament a Sabadell. Tot i això, l'Assemblea de Joves de Sabadell ha decidit no marxar de l'espai i continuar amb les tasques de rehabilitació.

BARCELONA // EXPEDIENT DISCIPLINARI A SIS ALUMNES

Més tensió entre estudiants i Consell de Govern a la UAB

Pau Llonch

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una nova càrrega dels anti-disturbis dels Mossos d'Esquadra amb diversos estudiants ferits és el balanç del Consell de Govern que el dilluns 9 de juny va oficialitzar –segons els estudiants, de forma irregular– l'aplicació del pla Bolonya a la UAB.

Després de dos intents frustrats, el Secretari General de la universitat, Rafael Grassa, havia convocat la reunió a la Casa de Convalescència de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona, lluny del campus universitari, a causa dels múltiples incidents i de les dificultats amb què va topat

S'havia convocat la reunió a la Casa de Convalescència de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau

l'òrgan de direcció la setmana passada per poder-se reunir. Com informava la darrera edició de la DIRECTA, el motiu de la resistència estudiantil és la voluntat del centre

d'aplicar unilateralment i, segons els estudiants, de forma irregular l'adaptació d'un gran nombre de titulacions a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES).

Ferits i contusionats

Des de les 11 del matí un centenar d'estudiants romanien concentrats al pati del recinte esperant els assistents al Consell. Quan els representants van començar a accedir a la reunió –a partir de dos quarts de dues de la tarda– es va impedir l'accés dels estudiants claustrals, membres de dret de l'òrgan. Aquest fet va motivar la irrupció de tots els concentrats al pati de l'Hospital, després d'un llarg estira i arrosna amb la seguretat privada del centre, que va cedir

Finalment no es va permetre la presència dels i les estudiants

a la força física dels estudiants que impedié que es tanqués la porta del recinte. Acte seguit, una dotzena d'efectius dels antidisturbis de la policia autonòmica va efectuar una càrrega que va aconseguir desallotjar completament el pati i va deixar alguns estudiants ferits de diversa consideració.

Cap a les quatre de la tarda, els claustrals que havien pogut

accedir a la reunió van ser expulsats de la sala on se celebrava la reunió del Consell. Així, la UAB finalment va aprovar l'adscripció als graus sense passar prèviament per les Junes de Facultat, com requereix el reglament intern del centre. La Coordinadora d'Assemblees de Facultat de la UAB ja ha anunciat que impugnarà la reunió. ☺

Angel Montolio

VAGA DEL TRANSPORT // CONVOIS AMB ESCORTA PRETENEN IMPEDIR EL DESABASTIMENT DE BENZINA

Empresaris i govern s'organitzen per evitar els efectes de l'aturada

Els transportistes aconseguixen un seguiment massiu de la protesta. La patronal no hi dóna suport i trasllada les pèrdues pel preu del carburant als sous dels conductors

Un centenar de camions aparcats al lateral del peatge de la Roca del Vallès. Més tard van ser traslladats al Circuit de Montmeló.

Albert Garcia

✉ **Agnès Tortosa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'escassetat del petroli i l'increment del preu dels carburants ha desencanat un efecte dominó sobre tots els sectors econòmics que depenen del transport per via terrestre, marítima o aèria. Aquesta precarietat s'ha traslladat directament sobre els sous dels i les transportistes, l'últim esglaó laboral de tot el sector.

El 6 de juny, les principals organitzacions que agrupen els transportistes autònoms i els

supermercats i centres comercials (Mercadona, Dia, Caprabo, Condis, etc...) van viure importants seguiments de l'aturada, amb una paralització majoritària de camions i furgonetes. La Federació d'Associacions de Transport de Carretera Espanyola (Fenadismer) s'hi va sumar el 8 de juny, ja que molts dels afiliats —uns 40.000 en total, entre treballadors autònoms i petites i mitjanes empreses— ja havien començat a secundar la vaga al marge del posicionament de la direcció de l'organització.

Cal recordar que entre els i les treballadores que agafen el volant dia a dia encara és present el pacte que Fenadismer va signar 5 anys enrere i que no va comportar cap millora pel sector. Aquest fet i l'afinitat dels directius de Fenadismer amb alguns alts càrrecs del govern de Zapatero ha generat desconfiança de cara a les actuals negociacions. "Si ens deixen tirats i signen un pacte a les esquenes dels conductors, la vaga seguirà, serà dura i llarga", manifesta un dels afectats per l'actual situació. Al seu camió hi porta una pancarta on es llegeix "Això és una ruïna".

La situació tediïfica sortida. Milers de conductors han vist durant els últims mesos que els seus marges de benefici després de carregar els dipòsits de benzina són entre un 30 i un 40% inferiors. Si tenim en compte que l'endeutament i les hipoteques són a l'ordre del dia, la situació esdevé un carreró sense sortida.

► **La patronal pretén confondre l'opinió pública**

El Govern espanyol s'ha assegut amb els grans empresaris per escenificar un acord davant la convocatòria de vaga. La patronal CTEM, que concentra el 57% de la flota de camions de gran tonatge no ha donat suport a la convo-

catòria, visualitzant així la imatge de que la majoria de transportistes no secundaven l'aturada. Això no ha estat així. Els i les transportistes que treballen per CTEM sí que han aturat els camions. Els directius no han donat suport a la mobilització, ja que la crisi només l'han patida els conductors, simplement han decidit baixar sous i contractar en precari a aquests últims.

► **Interior 'garanteix' que hi haurà subministre**

Joan Boada, secretari general d'Interior del govern de la Generalitat, ha manifestat en roda de premsa que els mossos d'esquadra garantirien el subministrament de benzina i que s'actuarià "amb la contundència que fos necessària" per evitar l'acció dels piquets. Dit i fet. Diversos convois de camions cisterna, principalment de Campsa i Repsol, circulen des de la matinada del 10 de juny per carreteres i autopistes amb l'escorta de vehicles de la policia autonòmica.

Una gran caravana de 20 camions ha portat carburant des del Centre Logístic d'Hidrocarburs (CLH) del Port de Barcelona fins a les benzineres més desabastides de la ciutat. El 80% dels sortidors tenien manca d'algun dels carburants el mateix 10 de juny al matí. L'ajuntament de Barcelona i la Generalitat van convocar reunions d'un comitè d'emergència improvisat per afrontar la manca de productes alimentaris, farmacèutics i de components a grans empreses automobilístiques. Mentrestant, els polígons industrials i Mercabarna es mantenen pràcticament paralitzats. Als grans polígons industrials, on hi ha una enorme quantitat de personal contractat a temps parcial o per feina encarregada, s'ha viscut amb crispació aquesta situació. ◉

Desenes de trailers amb les claus 'requisades'

✉ **A.T.**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des de la matinada de dilluns, nombrosos piquets recorrien fàbrica per fàbrica, informaven els poquíssims treballadors que sota pressions havien acudit a la feina i realitzaven sabotatges per impedir la sortida dels vehicles. Al Centre Internacional de Mercaderies del Vallès (CIM) només hi van entrar 20 conductors durant tot el matí de dilluns. En un dia normal hi passen entre 4.000 i 5.000. La central de distribució de Mercadona a Sant Sadurn d'Anoia va aconseguir treure diversos camions a la carretera amb la vigilància dels mossos. Diversos trailers que circulaven per l'Autovia Barcelona-Lleida van ser aturats a l'alçada de Martorell. Els membres dels piquets van pujar a la cabina, van agafar les claus i les van llançar al riu Llobregat.

Altres piquets també van actuar als polígons Polinyà (Vallès Occidental). Les centrals de distribució de Dia i Panrico romanien tancades amb un centenar de camions aturats. A mig matí dos camions de l'empresa Foment del Reciclatge van sortir de la seva base i van ser interceptats. Les claus també van ser requisades.

Un dels moments més tensos es van viure al Caprabo de la Zona Franca. El cap de personal de la planta pretenia carregar diversos vehicles i fer-los sortir per a reposar productes a diversos supermercats. Un nombrós piquet va arribar-hi cap a les tres de la matinada. "Rater, lladre, explotador, marxa d'aquí o t'apallissarem". El patró va pujar al seu cotxe mentre era empenyat i colpejat tot i que un guarda de seguretat el volia defensar. El cotxe fou apedregat i li van trencar un vidre lateral abans de sortir derrapant amb l'accelerador a fons.

Amb la sortida del sol van començar les marxades lentes i el bloqueig dels peatges. El pas fronterer de La Jonquera, l'Eix Transversal, la carretera de Vic i el Maresme, carreteres comarcals de Tarragona, Girona, Lleida, els polígons industrials de tota l'Àrea Metropolitana, les centrals de refinatge de carburant de Tarragona... A tot arreu es podien veure grups de transportistes que aturaven els vehicles i els feien aparcar al voral. L'acumulació de vehicles es va fer tan gran que es van haver d'habilitar grans pàrquings al Circuit de Montmeló i a prop dels passos fronterers.

Millores salarials que només poden arribar per una reducció del preu del carburant o per un reequilibri dels beneficis

assalariats que depenen de grans contractistes van iniciar una vaga indefinida per aconseguir unes millores salarials que només poden arribar per una reducció del preu del carburant o per un reequilibri dels beneficis que acumulen els grans directius de la patronal del transport. La Plataforma per la Defensa del Sector del Transport (PDST) i l'Associació Sindical de Transportistes Autònoms de Catalunya (ASTAC) van arrencar les mobilitzacions amb aturades i talls de trànsit. Les pintades i els piquets ja es van fer presents als principals polígons industrials del Baix Llobregat i el Vallès. Les centrals de distribució de mercaderies per a

Arnau Bach

El petroli tens

La pujada del preu dels carburants està tensant tots els sectors econòmics. El gasoil ha pujat un 40% en poc menys d'un any i això ha fet inviables molts negocis vinculats al transport, la ramaderia i la pesca. No hi ha marges. La patronal que controla les grans flotes de camions ha fet repercutir les pèrdues en els conductors i als treballadors autònoms no els surt a compte omplir el dipòsit de benzina. La desesperació s'ha estès entre els 340.000 treballadors que recorren carreteres, polígons industrials i grans àrees de càrrega i abastament. Des del 6 de juny les aturades, les marxes lentes, els bloquejos i els piquets informatius són a l'ordre del dia. Mercabarna, els ports, l'aeroport i els centres internacionals de mercaderies són objecte d'una vigilància especial per part del govern, que vol impedir l'extensió de la

sensac
recorr
la geog
A d
França
inform
cotxe
l'esque
dalt a l
lona. A
sobre,
centre

sa la corda

ció de desabastament. Diversos fotògrafs de la DIRECTA van arribar des de la matinada del 8 de juny alguns punts calents de la geografia metropolitana. Aquí en veieu el resultat. A l'esquerra, els piquets aturen camions provinents de la zona del peatge de la Roca. A sota, un conductor aturat a la Roca explica la seva situació. A sobre, un piquet trenca el vidre del cap d'un encarregat de Caprabo que volia carregar camions. A l'esquerra, altres piquets discuteixen amb el mateix encarregat. A la dreta, marxa lenta de camions a la ronda litoral de Barcelona. A la dreta, transportistes de premsa escrita són aturats. A la dreta, rodes punxades al camió de distribució de Mercadona a Sant Sadurn d'Anoia.

**Fotografies: Arnau Bach,
Albert Garcia i Guillem Valle**

BARCELONA // LA CGT DESTAPA LA PERILLOSIAT DE LES OBRES PER A OBRERS I VEÏNS

Treballadors acomiadats denuncien inseguretat a les obres de la Línia 9

✉ Francesc Richart
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El passat 5 de juny la CGT va convocar una roda de premsa a Barcelona per explicar les irregularitats i acomiadaments impropis que s'han realitzat a les obres de la línia 9 del metro, un dels projectes urbanístics més cabdals del ciutat. A la compareixença hi van assistir, Aureliano Guemez i Manuel Palacios, dos treballadors que al 2006 van ser acomiadats de les obres del tram Bon Pastor-Can Zam.

Aigua fins als genolls amb només un infermer ATS al torn de matí per a 400 treballadors

Guemez i Palacios eren delegats de CCOO al comitè d'empresa, i apunten que han estat despatxats per denunciar falta de mesures de seguretat i prevenció laboral. De fet, van ser acomiadats amb 15 treballadors més, que després van ser tots readmesos menys ells dos. La denúncia d'acomiadament impropis es troba ara mateix al Tribunal Suprem.

La Línia 9 connectarà Badalona amb l'Aeroport del Prat, creuarà

Grua de les obres de la línia 9 a la zona universitària de Barcelona

Eloy de Mateo

tota la ciutat. Comptarà amb 46 km de longitud i 43 estacions. GISA, l'empresa d'obres públiques de la Generalitat, n'ha adjudicat les obres de la construcció a una Unió Temporal d'Empreses (UTE) liderada per Fomento de Construcciones y Contratas (FCC). El cost total serà de 3.500 milions d'euros.

Guemez i Aureliano expliquen encara amb estupefacció el que un delegat i un assessor de CCOO els hi va dir quan van saber que serien despatxats: "3.500 milions, compren qualsevol voluntat".

Jornades de 13 hores

La sèrie d'irregularitats denunciades alarmarien a qualsevol ciutadà, sobretot si les obres les fan sota casa seva. Els dos acomiadats expliquen que els treballadors arriben a fer jornades de 12 o 13 hores, que els encarregats "no estan qualificats" i que s'arriba a treballar "amb aigua fins als genolls" amb només un infermer ATS al torn de matí per a 400 treballadors. Al 2004 es van comptabilitzar 88 accidents, un d'ells mortal, i al 2005, 61. És a dir, que en dos anys 1 de cada 4 treballadors han patit

algun accident en aquestes obres.

Els dos treballadors denuncien també que el comitè d'empresa ara mateix "és inexistent", i que els seus delegats "no els coneix ningú". També fan referència a l'explosió que al gener del 2006 va provocar dos morts i una vintena de ferits en el barri de Fondo de Santa Coloma. Diuen que la màquina tuneladora va passar per sota l'edifici, i que les vibracions de les obres "podrien haver-la produït". "En aquesta obra prima la producció per sobre de la seguretat". També han reite-

rat que no existeix cap de seguretat, és a dir, que si hi ha qualsevol problema o risc, no existeix cap pla d'emergència, com també que no es respecten els temps marcats en la construcció, "com per exemple deixar reposar un morter".

El Comitè d'Empresa ara mateix és inexistent: "els seus delegats no els coneix ningú"

Esllavissades i esvorancs

Aquestes mesures incomplertes no només afecten als treballadors de la L9 sinó també a les veïnes que viuen a la zona. Com a conseqüència de la màquina tuneladora que s'utilitza, l'espai que s'obre sota el sol és de grans dimensions, per la qual cosa s'ha hagut d'injectar ciment. Palacios i Aureliano esmolen un somriure informant que les injeccions de ciment a vegades no s'efectuen en la seva totalitat, i que això pot provocar esllavissades, com l'esvoranc a la Zona Franca el passat febrer.

Finalment els treballadors arguïen que tenen vídeos i informes de les obres on es demostra tot el que ja han manifestat davant del jutge que estudia el cas. ☺

PRECARIETAT // COMISSIONS DE BASE IMPULSA LA LLUITA

Denúncia a la Inspecció de Treball contra l'empresa que reparteix '20 minutos'

✉ Manel Ros
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els repartidors del diari gratuït 20 minutos han començat a organitzar-se per fer front a les condicions laborals en què han de treballar. El servei de distribució d'aquest diari gratuït està externalitzat -com els d'altres diaris- i, en aquest cas, se n'encarrega Auxiple S.L. Aquesta firma, que aleshores té un altre tipus d'activitats -com l'externalització del servei de Seur- és el que es coneix com una empresa d'Outsourcing o, amb altres paraules, subcontractació. És a dir, que es dedica a gestionar els serveis que altres empreses no volen dur a terme i que, per tant, s'externalitzen.

Després d'organitzar una secció sindical de Comissions de Base (co.bas), els treballadors i les tre-

balladores han començat a posar sobre el paper les seves reclamacions. En primer lloc, l'empresa els aplica el conveni de consultores de planificació, organització d'empreses i comptable, tot i que segons les treballadores se'ls hauria d'aplicar el conveni de premsa no diària. Consideren que l'aplicació del conveni incorrecte les "afecta perjudicialment" perquè el conveni actual "és inferior en condicions i salaris". Per altra banda, segons el col·lectiu de treballadores, l'empresa fa un ús incorrecte del contracte per obra i servei, ja que el repartiment del diari "forma part de l'activitat principal de l'empresa".

Una altra de les reivindicacions dels treballadors i les treballadores és un augment del salari proporcional a l'IPC. Durant els últims tres anys el seu salari ha augmentat

un 5,7 per cent i l'IPC ho ha fet un 11,2 per cent, amb la corresponent pèrdua de poder adquisitiu que això suposa. A més, actualment les repartidores estan cobrant per dia treballat i reclamen cobrar per mes treballat, ja que, segons elles, això implica que "es cobri diferent cada mes en funció dels dies festius". També exigeixen cobrar la baixa per malaltia des del primer dia -ara no cobren fins el quart dia- i tenir dos dies d'assumptes propis l'any -ara només en tenen en cas de trasllat de domicili.

Per últim, reclamen la contractació de més treballadors quan s'han de repartir productes extres a part del diari o cobrar un plus en cas que això no fos possible. Segons els treballadors i treballadores "20 minutos i Auxiple reben una paga extra per donar aquest servei".

Arxiu

Després de la denúncia

En un principi l'empresa s'havia negat a negociar, però això va canviar quan l'empresa va saber que els havien denunciat a Inspecció de Treball per l'aplicació incorrecta del conveni laboral i per utilitzar el contracte per obra i servei. Malgrat la pressió que exerceix l'empresa sobre els membres de la secció sindical, aquesta

setmana hi ha una reunió prevista per intentar arribar a una acord. Els treballadors i les treballadores ja han anunciat mobilitzacions en cas que l'empresa es negui a acceptar cap de les seves reivindicacions. De moment, a causa de la forta atomització de les repartidores, s'ha creat el bloc «auxipre-carios.blogspot.com» per mantenir informada la plantilla.

TERRASSA // EL TERCER GRAU PODRIA PERMETRE QUE DORMÍS A CASA DELS SEUS PARES

En Franki surt de Can Brians, però encara haurà de dormir a la presó

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

El tercer grau penitenciari per a Francesc Argemí 'Franki' ja és una realitat. El jutge de vigilància penitenciària ho va acordar el dimarts 10 de juny. A mig matí, el jove terrassenc va fer la motxilla i va sortir de la presó. Va anar en cotxe, acompanyat de la seva advocada, fins al recinte de la presó Model, on s'havia d'entrevistar amb els educadors socials. A partir, d'ara en Franki sortirà tots els dies al carrer, però haurà de dormir de dilluns a dijous a la presó. O sigui, en un règim de semivigilància. El tercer grau podria permetre una llibertat més completa, i això dependrà de la voluntat política de la Secretaria General d'Institucions Penitenciàries. Mentrestant, continua la lluita per la seva absolució i contra els delictes d'opinió.

Crema de banderes espanyoles al final de la manifestació, a la plaça Rius i Taulet

Oriol Clavera

Manifestació a Gràcia

El 7 de juny la vila de Gràcia va acollir un acte polític i una manifestació per demanar l'alliberament sense condicions d'en Franki. L'acte va ser presentat per Ermengol Gassiot, professor a la Facultat d'Història a la UAB i membre de Solidaritat Antirepressiva de Terrassa. Gassiot va fer un repàs de l'evolució de les declaracions de la consellera de Justícia, Montserrat Tura, que han anat des de la culpabilització de l'activista fins a afirmar que el judici era injust.

Després, el membre de SAT va llegir una carta d'en Franki on agreja el suport rebut durant les sis setmanes de captiveri per part d'"ateneus i casals, col·lectius grans i petits i sindicats" mitjançant mobilitzacions al carrer, l'entrada de mocions als ajuntaments o les més de 200 cartes que han arribat a Can Brians.

El pres terrassenc fa un repàs de les diferents lluites —concretament, esmenta les més actuals: contra el desallotjament de Can Vies i contra el pla Caufec, l'assoliment dels dos dies de descans per part dels conductors de TMB i la possibilitat del seu propi accés al tercer grau penitenciari— com a exemples que demostrin que les mobilitzacions funcionen, per molt que el poder "vulgui fer creure que no hi ha res a fer".

Després es va passar el torn als convidats a l'acte: Núria Brugada, del col·lectiu d'encausades per la crema de fotos, a les quals demanaven 80.000 euros de multa; Saturnino Mercader, delegat de la CGT i president del comitè d'empresa de TMB, i Cándido Gómez, encarregat per participar a les protestes contra el desmantellament de les drassanes d'Astúries i que, gràcies a les manifestacions solidàries, va poder sortir en llibertat després de vint dies de presó.

Abans de donar l'acte per tancat, es va recordar Sebastià Salellas, l'advocat defensor de Núria Portulas —entre d'altres casos represius— que va morir fa dues setmanes. Després es va fer la marxa pel centre de Gràcia, que va acabar a la

plaça de Rius i Taulet on, davant del consistori gracienc, es va fer una crema de banderes espanyoles.

8 hores ciclistes al voltant del centre penitenciari

Jordi Vilaseca, un dels joves de Torà detinguts ara fa 4 anys i que va denunciar per tortures els mossos d'esquadra va protagonitzar un original acte de suport a en Franki. Ell i un altre noi van circular durant 8 hores al voltant de la presó de Can Brians II el dissabte 7 de juny. Va ser una mostra de suport més per aconseguir-ne l'alliberament.

Persecució judicial als i les activistes

La vigilància continua per als companys i companyes de lluita d'en Franki. El dia 4 de juny hi va haver el judici contra un membre dels moviments socials de Terrassa a qui tres agents dels Mossos d'Esquadra van acusar de desobediència abans que pogués interposar una denúncia contra ells. Els fets van tenir lloc la nit del 28 de maig, quan el jove va

ser seguit i colpejat per tres mossos de país. Quan els els Bombers de Terrassa van anar a ajudar-lo, els policies van haver d'identificar-se i després el van emmanillar.

El dia següent els mateixos secrets van acudir a la concentració que es feia amb motiu del ple municipal i, presumiblement, van tornar a amenaçar un jove que tor-

Albert Garcia

Penjats davant la Secretaria de Serveis Penitenciaris

nava d'aquest acte. El van advertir que estava enregistrat en un vídeo i el van obligar a identificar-se sense accedir a identificar-se ells.

D'altra banda, els dos joves de Sabadell que es van penjar al pont de la rambla Ibèria es troben a l'espera del judici, que tindrà lloc el dia 18 de juny i on es resoldrà si són condemnats a l'any de presó que demana la fiscalia per cadascun d'ells.

Finalment, dues persones que van encadenar-se durant 5 hores a un arbre i una senyal de trànsit davant la seu d'Institucions Penitenciàries a Barcelona, també van ser identificades i multades.

Vuit hores ciclistes al voltant de Can Brians II

Directa Ponent

BARCELONA // LA GUÀRDIA URBANA HO VA IMPEDIR

L'Ajuntament desisteix de prohibir el joc de bitlles en una plaça de Les Corts

Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Tot va començar amb una jornada de cultura popular catalana prèvia a la diada de Sant Jordi. El 20 d'abril, a la plaça que es troba a la confluència entre el carrer Numància i el carrer Montnegre, s'havia de fer una trobada amb jocs infantils, concurs de truites, bàquet 3x3, torneig de bitlles i tastets de la terra. Des de les set del matí, un veritable batalló de guàrdies urbans antidisturbis van acordar la plaça amb una cinta on es llegia la inscripció

'No passar, policia'. Els funcionaris uniformats es van distribuir per tot el recinte. Un veí mostrava la seva perplexitat: "Que hi ha hagut algun incendi?". "No, no senyor, només volíem fer jocs infantils", li va respondre un membre de l'Assemblea de Joves de Les Corts (AJLC), l'entitat convocant de l'acte. L'explicació de tot plegat es troba en la decisió de la regidora del districte, Montserrat Sánchez, que va ordenar l'ocupació policial de l'espai per impedir l'acte, tot argumentant que no s'havia demanat el permís pertinent. El 25 de maig es va repetir l'intent de

jugar a bitlles davant la seu del districte, però la Guàrdia Urbana va requisar les bitlles i va multar els organitzadors. L'1 de juny es va tornar a intentar a la vorera de davant de la comissaria dels Mossos d'Esquadra de la Travessera de les Corts. En aquesta ocasió una vintena d'agents van vigilar els disset joves, que van jugar amb bitlles simulades per evitar un nou embargament per ordre de la regidora. Finalment, el 8 de juny la plaça de Les Corts on es va originar tot aquest periple va poder ser l'escenari del senzill acte de jugar a bitlles en un parc públic.

El 8 de juny es va aconseguir fer ús de la plaça

Albert Garcia

No s'hi van presentar policies. Es va poder desplegar una pancarta mentre es feien partides del joc tradicional sense més problemes. El que no sabem és quants diners ha costat a les butxaques del vei-

nat de Les Corts la decisió de la regidora Sánchez de destacar-hi un total de 120 agents de policia durant tots els episodis de prohibició de l'acte al llarg de les quatre últimes setmanes. ☹

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

EL SALVADOR // EXPLOTACIÓ I REPRESSIÓ SINDICAL A LA MULTINACIONAL ESPANYOLA

L'empresa tonyinaire Calvo aplica el polígraf als seus treballadors

⇒ **Mariona Ortiz Llargués**
/El Salvador/

Tancar els lavabos amb clau, racionar l'aigua o acomiadar treballadors pel fet d'estar afiliats al sindicat són pràctiques habituals de l'empresa tonyinaire espanyola a les seves plantes d'El Salvador. Dues intoxicacions massives i nombrosos accidents amb les màquines processadores del peix demostren que l'empresa no té les condicions de seguretat adequades.

"Demanes permís per anar al metge i t'el concedeixen al cap de vuit dies", explica Rosario, treballadora en l'emballatge de la tonyina de Calvo. "Treballem a 18 graus i només portem l'uniforme, que és d'una tela prima, però el tenim xop de suor tot el dia perquè és córrer, córrer i córrer. Físicament és una feina molt dura". Ella, com les seves companyes i companys, ha de demanar a la supervisora la clau per anar al lavabo i gairebé no té temps de beure prou aigua perquè, si triga gaire, la renyem. "Molta gent comença a tenir problemes de ronyons per això, perquè no podem beure prou i ens aguantem quan necessitem anar al lavabo".

La Rosario és una de les treballadores que denuncia la pressió que pateixen els i les treballadors dins l'empresa i especialment

"Ja vam patir una colonització i no volem tornar a ser esclaus de ningú mai més"

la persecució sindical que suporta tothom qui estigui afiliat al Sindicat General de Treballadors de la Indústria Pesquera i Activitats Connexes (SGTIPAC).

Les autoritats del Ministeri de Treball no actuen i, per això, el 26 de març van presentar una còpia de totes les sol·licituds i els abusos que han anat recopilant fins al moment a l'Organització Internacional del Treball (OIT). "La gent tenia moltes expectatives en aquesta empresa", explica Mariona Guerrero, secretari general de SGTIPAC a Calvo, "però han demostrat ser pitjors que les empreses locals. Ja vam patir una colonització i no volem tornar a ser esclaus de ningú mai més".

El juny de 2006, Calvo va anunciar que estava valorant sor-

Mariona Ortiz

tir d'El Salvador perquè el país no havia ratificat els convenis 87 i 98 de l'OIT sobre llibertat sindical i això li faria perdre els avantatges aranzelaris amb la UE. Per demostrar que l'amenaça era seriosa, va acomiadar 600 persones de la plantilla el mes de juliol. Finalment, El Salvador aprova els convenis el setembre de 2006 i, cinc mesos més tard, es funda la secció del SGTIPAC a Calvo Conservas.

Calvari sindical

Paradoxalment, la primera mesura de Calvo és acomiadar la dona del secretari general del sindicat. "Em van dir que no tornés perquè havia arribat tard, però era mentida i ho poden comprovar perquè tenen els registres d'entrada", explica la Berta Menjivar. Dos treballadors més amb càrrecs sindicals van ser els següents de ser acomiadats.

D'aquesta manera va començar una dura campanya de repressió antisindical dins l'empresa. "El delegat del Ministeri de Treball va trucar al meu marit per dir-li que m'acomiadarien perquè era cosina de Julio Funes, que està a

Calvo va aplicar el polígraf a més de vint treballadors i treballadores

la secció", diu la Cristina, que només portava un mes a la feina i no havia tingut cap problema fins al moment. "Em van cridar i em van fer signar quatre papers sense llegir-los. No van dir-me que era la renúncia al meu lloc de treball".

Posar vigilants armats al costat del personal afiliat, rebentar les seves taquilles o insults davant de la resta del personal són fets habituals. "El meu cap de planta va reunir totes les treballadores i els va explicar que dins l'àrea d'emballatge hi havia paràsits que estaven afiliats a un sindicat anomenat SGTIPAC i que no es deixessin convèncer per males influències que només volien tancar l'empresa", explica la Rosario, "vaig passar la vergonya de la meua vida".

El juny de 2007 Calvo va arribar a aplicar el polígraf (el conegut detector de mentides) almenys a vint treballadors i treballadores: "Jo estava fent la meua feina normal i, cap a les set de la tarda, la meua cap em va dir que a alguns companys de l'àrea i a mi se'ns faria una prova poligràfica perquè hi havia hagut actes de sabotatge

contra una banda de producció", diu Mariano. "Suposadament, els fets havien succeït en una zona diferent on nosaltres treballem i per això em va estranyar. Durant la prova em van preguntar si hi havia errades en la feina quotidiana, si el meu supervisor es comportava bé, si havia participat en reunions de sabotatge, si tenia fidelitat a l'empresa... també em van fer preguntes sobre el sindicat i sobre el personal afiliat".

Per contrarestar el SGTIPAC, l'empresa va crear un sindicat patronal dirigit pels supervisors de planta i personal de confiança. Això és il·legal segons la legislació salvadorenca però no sembla importar a Calvo, que va negociar el conveni col·lectiu amb aquest sindicat i el va aprovar el 29 de gener passat.

Intoxicacions massives i accidents laborals

El 2004, primer any de funcionament de la planta, una intoxicació per fuga de gas refrigerant va desencadenar una crisi en la qual centenars de persones afectades van sortir a protestar. La resposta van ser 300 acomiadaments.

L'empresa va crear un sindicat patronal dirigit pels supervisors de planta

El desembre passat, una altra intoxicació massiva, aquest cop causada per un error amb els líquids de neteja, va provocar que més de 40 persones tinguessin marejos, vòmits i desmaïs.

Però aquests no són els únics accidents que s'han patit a Calvo. Les lesions amb les màquines de processar el peix són nombroses i hi ha queixes que no han rebut la formació adequada. L'últim accident va ser Francisco Javier Maroquin, empleat a l'àrea de processat del peix que va perdre els dits d'un peu quan estava netejant la màquina trituradora. "Jo l'havia aturat igual que sempre i no sé com es va poder tornar a engegar", explica Maroquin, que encara no sap quines seran les seqüeles ni la resposta de l'empresa, que de moment li ha mantingut el salari.

Després de tres mesos d'insistència, el representant de l'empresa espanyola a El Salvador no ha volgut parlar amb la DIRECTA per donar la seva versió. ☹

Calvo és finançada amb diners públics

La planta de Calvo, que es va inaugurar el 2003, està situada a la part oriental del país, en una zona castigada per la guerra als anys vuitanta i actualment per l'abandó del govern. Així es converteix en la primera empresa inversora a la ciutat de La Unión que, d'aquí a poc temps, tindrà un modern port finançat pel Japó i serà un punt estratègic de connexions marítimes i terrestres. Alhora, operant des d'El Salvador, Calvo ingressa al mercat dels EUA dins el marc del Tractat de Lliure Comerç. En

concepte d'incentius, el govern salvadorenca va concedir a l'empresa el mateix estatut que tenen les *maquilas* -és a dir, l'exempció total d'impostos- i li va cedir el port des d'on opera la tonyinaire.

D'altra banda, Calvo Conservas va rebre un préstec de 52 milions d'euros de COFIDES (Compañía Española de Financiación al Desarrollo), entitat que es proveeix principalment amb capital públic. Aquest préstec està supeditat al compliment d'un codi ètic de res-

pecte als Drets Humans i laborals. Arrel de les queixes de la plantilla, durant el gener COFIDES va encarregar una auditoria social a El Salvador, elaborada per l'empresa guatemalenca COVERCO. Durant la investigació, els representants de COVERCO van rebre un bon nombre de denúncies i proves de les vulneracions dels drets laborals que van incloure als seus informes. Quatre mesos després de finalitzar l'auditoria, COFIDES encara es nega a fer-ne públics els resultats.

ARAGÓ // OPOSICIÓ VEÏNAL I ECOLOGISTA A L'EXPOSICIÓ INTERNACIONAL DE SARAGOSSA 2008

Quan l'Ebre rugeix

↳ Nacho Escartín
/Saragossa/

Des del 9 d'octubre de 2004 fins avui alguna cosa ha canviat pel que fa a l'oposició a l'Exposició Internacional de Saragossa 2008. Llavors, nou persones van desplegar una pancarta de 25 metres on es podia llegir 'Expo = Especulació' davant l'Ajuntament durant el pregó de les Festes del Pilar. Amb prou feines 50 persones les van aplaudir i moltes d'altres les van esbrancar i insultar.

L'articulació d'una coordinadora específica contra l'Expo ha tardat a conformar-se

El 15 de maig de 2007, després d'uns mesos sense reunir-se, es va desmantellar l'Observatori Ambiental de l'Expo, l'òrgan encarregat de garantir la participació de grups ambientalistas en el control i la supervisió de l'esdeveniment. Un comunicat molt escrit firmat per l'Associació Naturalista d'Ara-

Abrazo al Ebro, acció en defensa del riu, a Saragossa

Primo Romero

gó (Ansar) i la Fundació Ecologia i Desenvolupament reflectia les dificultats existents per vigilar les obres i expressar les crítiques davant del que es feia malament.

Les brutals intervencions sobre el riu Ebre —com la construcció de l'assut, els successius dragatges i, sobretot, la intervenció a la zona del Pont de Pedra— van ser l'esperó necessari per a configurar les accions crítiques. El 2 d'octubre de 2007, Ansar va abandonar definitivament el Far —el Pavelló d'Iniciatives Ciutadanes— promogut per Ecologia i

Desenvolupament i la Fundació Nova Cultura de l'Aigua. Ebre Viu i la Coordinadora d'Afectats per Grans Embassaments i Transvasaments (COAGRET), entre d'altres, també van anunciar la seva retirada, alarmats per la nul·la reacció dels responsables d'Expoagua davant dels nombrosos avisos dels científics —com Alfredo Ollero— contra les actuacions sobre el riu. Queda clar que el lema *Aigua i desenvolupament sostenible* no és més que una operació de mercatodotència. La Federació d'Associacions de Barris de Saragossa (FABZ)

o Acció Pública per a la Defensa del Patrimoni Aragonès (APUDE-PA) també van denunciar els excessos d'Expo Saragossa.

Jornada global

Tanmateix, l'articulació d'una coordinadora ciutadana específica contra l'Expo Saragossa ha tardat a conformar-se. Fa només uns mesos, diferents col·lectius saragossans —com Ecologistes en Acció, l'Associació Veïnal de la Madalena 'Carrer i Llibertat', el Col·lectiu d'Objecció i Antimilitarisme o Acció Social Sindical

Internacionalista (ASSI)— van crear la plataforma Expo No. En el marc del que s'ha anomenat *Acció Global contra l'Expo 2008*, durant el cap de setmana que obre la mostra s'han convocat diferents activitats acompanyades de concentracions i accions sobre els interessos espanyols al món.

El 13 de juny es presentarà un projecte musical titulat *Cuando el Ebro suena... idiosincrasia lleval*, un CD triple que recull 58 cançons de 58 grups saragossans, com ara Violadores del Verso, Mallacán, Criatura, Jahsta o Manolo Kabezabolo.

El dissabte 14, aprofitant la presència del president mexicà a la inauguració de l'Expo, s'inaugura la quinzena zapatista europea a Saragossa amb una xerrada sobre l'ús de l'aigua com a coacció a Mèxic i la presentació de l'Informe de la Comissió Civil Internacional d'Observació dels Drets Humans. El Fòrum Palestina Lliure parlarà d'aigua i territori al Pròxim Orient coincidint amb el concert que ofereix la Filharmònica d'Israel a l'Expo Saragossa. Finalment, s'ha convocat una manifestació des de la plaça d'Espanya amb el lema *Expo No. Un malbaratament insostenible*, que es clourà amb un homenatge al riu. ☺

Més info: www.expo-no.es

NEPAL // REPTES I PROBLEMES DE LA TRANSFORMACIÓ D'UNA SOCIETAT

Sobre la jove república

↳ Sergio Hoyos
/Katmandú (Nepal)/

La primera sessió de l'assemblea constituent del Nepal es va celebrar el dimecres 28 de maig de 2007. Exactament 28 minuts abans de la mitjanit i amb només quatre vots en contra, es va aprovar la moció que proclamava l'abolició de la monarquia i la conversió del Nepal en una República Federal Democràtica.

En realitat —i no és una afirmació simbòlica sinó literal—, el Nepal va començar a ser una república el dia que el rei Gyanendra va restituir el Parlament. Llavors era una república de facto i ara també ho és de iure, però només en termes polítics. I aquí rau el problema fonamental: en l'àmbit social i econòmic el Nepal continua essent, sobretot, una societat feudal en versió asiàtica.

Aquesta transformació política no és irreversible. El rei —fins ara— ha romàs en silenci, igual que

l'exèrcit, però això no implica que donin suport a la república ni que respectin el nou ordre constitucional. Més aviat, ambdues institucions semblen a l'expectativa, potser esperant el moment d'actuar.

El Nepal continua essent, una societat feudal en versió asiàtica

El rei, el gran perdidor del procés de pau, té quinze dies per desallotjar el palau on resideix, que es convertirà en un museu. Per la seva part, els militars no volen ni sentir parlar de la integració de part de la guerrilla maoista a l'exèrcit regular i tampoc sembla disposat a acceptar Prachanda, el líder maoista, com el nou comandant en cap

—carrec que li correspon pel fet de dirigir el partit més votat.

Ara, l'assemblea constituent ha de formar el govern, però les discussions entre els partits giren al voltant de "com repartir-se el poder" i no pas de com assolir un acord sobre la base d'un programa polític. La classe política nepalesa és rendista —com la resta de la societat— per sobre d'ideologies i altres consideracions.

Una societat dividida

El Nepal està fracturat en grups impermeables formats per la casta, la religió, l'ètnia, la localització geogràfica, el sexe o la classe social. Exceptuant aquesta última, més permeable, un nepalès mor dins del mateix grup estanc on va néixer. I la relació entre els grups és a través dels clans —*afno-manche*. No és d'estranyar, doncs, la mentalitat fatalista, el nepotisme o les discriminacions que es produeixen en una societat d'aquestes caracte-

ristiques. I això no ha canviat gaire, encara que s'evidencia un cert progrés. La millora més notable és la composició de la nova assemblea. Per primera vegada en la història de Nepal, els *dalits* —la casta més baixa—, les dones, les minories ètniques, i els *madhesis* —habitants del sud del país— han entrat a l'assemblea de forma significativa.

Però els passos de gegant en l'esfera política serviran de poc si no poden transformar les realitats socioeconòmiques de la gent. Aquest és el gran desafiament de la jove república.

El funcionari, el principal instrument estatal per incidir en la societat i l'economia, és la mateixa vella burocràcia de sempre, caracteritzada per la seva corrupció i ineficàcia. L'*afno-taqui* hi opera igual que a la resta de la societat i les contractacions no es basen en l'eficiència potencial del candidat, sinó en la seva proximitat social al contractant. És el nepotisme i les

regles socials de sempre. El Nepal està canviant i l'antic règim perd pes, però avui dia encara continua dominant en molts àmbits.

L'economia, l'altre problema

La immensa majoria de la població nepalesa es dedica a l'agricultura i, tanmateix, el país importa grans quantitats d'aliments. La indústria creix, però continua essent minúscula i les tres principals fonts d'ingressos són les remeses dels emigrants, l'ajuda internacional i el turisme. O sigui, el Nepal se sosté gràcies a la demanda de feina fora de les seves fronteres, l'ajuda —o caritat— internacional i les divises dels turistes. Aquesta és la realitat econòmica d'una jove república que no se sosté gràcies a la seva economia, sinó malgrat ella. En resum, la jove república del Nepal s'enfronta a problemes monumentals, però —de moment i contra tot pronòstic— ja estan transformant la societat feudal que van heretar. ☺

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris

Méndez Núñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona

Tel 93.268.29.49 • coop57@coop57.coop

ger

entitat cultural i esportiva

Tlf. 93 896 1200

ger@entitatger.cat

www.entitatger.cat

Ribes (Garraf)

UN ALTRE PUNT DE VISTA

revista, catalina la cultura i l'art

EDICION

Diagonal

subscriu-te a

L'ACCENT

laccent@accent.info

El Periòdic dels Països Catalans

L'ACCENT

impresos de tota mena

disseny gràfic

compaginació

il·lustració

retòls

webs ...

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39

tamtam@ibernet.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea de Periodistes de Catalunya, preocupada per la precarietat laboral

Una cinquantena de periodistes es reuneixen per abordar com combatre els problemes corporatius de la professió

Enric Borràs Abelló

El Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) va fer una crida a tots els professionals del Principat per parlar d'alguns dels principals problemes de la professió en una assemblea oberta. Es va fer el 7 de juny i tan sols hi van participar una cinquantena de periodistes, la majoria dels quals dels mitjans de comunicació més veterans. Malgrat el poc èxit de la crida del SPC, a l'assemblea s'hi van tractar alguns dels problemes que preocupen als periodistes del sindicat, que eren els que havien preparat l'ordre del dia. Es tracta de problemes que, sobretot, giren al voltant de la precarietat laboral de la professió i dels recursos dels professionals de la informació.

Molts comitès d'empresa no reconeixen els periodistes autònoms

A la ponència inaugural de l'assemblea, el parlament més destacat va ser el del conseller Joan Manuel Tresserras, que va demanar als periodistes que col·laboressin per combatre la banalització de la política en els conflictes de declaracions i contradiccions que normalment obren els mitjans de comunicació mateixos. Després, la primera taula rodona ja va abordar un dels principals aspectes de l'assemblea, la precarització i la manca de regulació legal de la professió, aspectes que van ser presents a tota l'assemblea, al matí i a la tarda.

Àngels Marín, una periodista que treballa per *La Vanguardia* des de fa deu anys i cobra per cada peça que fa -com a autònoma-, va explicar els problemes dels periodistes a la peça. No tenen els mateixos drets laborals que els altres i ni tan sols són reconeguts per molts comitès d'empresa com a treballadors. Jordi Bordes, del diari *El Punt* va dir que considerava important que prenguessin força els

consells professionals de la redacció per lluitar pels drets laborals i va criticar la tendència creixent que els periodistes serveixin per tot, sense possibilitat d'especialitzar-se en un tema per poder-lo dominar. Dardo Gómez, president del SPC, va dir que s'havia avançat en relació a les dècades anteriors, ni que fos perquè ara hi ha més gent -incloent-hi tots els polítics- que sap que els periodistes es troben en una mala situació laboral. Però, tot i així, va senyalar que calia emprendre mobilitzacions unitàries si es volia millorar la situació dels professionals.

Les pràctiques dels estudiants es fan servir per cobrir llocs de treball

Un altre dels aspectes que es va tractar més a l'assemblea va ser el de les pràctiques dels estudiants. Dardo Gómez va criticar que els estudiants de periodisme fessin pràctiques sense regulació legal, sovint durant el període d'es-

tiu, perquè moltes vegades es feien servir per cobrir llocs de treball de redactors a un preu força més baix o, fins i tot, sense pagar. En aquest sentit, el degà de la facultat de periodisme de la Universitat Autònoma de Barcelona, Josep Maria Blanco, va dir que ells es negaven a oferir pràctiques a l'estiu per aquesta raó i que intentaven que les pràctiques sempre fossin remunerades, "no com altres universitats", va afegir, en referència a la Universitat Pompeu Fabra. També va explicar que el negoci de l'ensenyament feia que cada any sortissin de la universitat molts més periodistes dels que calien i que la majoria no trobaran feina. Creu que el fet d'oferir tantes places a les universitats només afavoreix que es creïn il·lusions que no es podran complir.

Alguns ponents, com Gil Toll, de Televisió de Catalunya, van criticar el model dels gabinets de comunicació, que ofereixen informació mastegada als periodistes -gairebé publicitat-, molts dels quals no les contrasten. D'altra banda, Jordi Casabella, d'*El Periódico*, va defensar que els mitjans de comunicació més grans podien ser més lliures davant dels poders econòmics perquè no depenien d'uns pocs anunciants.

A la tarda es van acordar les conclusions de l'assemblea, que podeu consultar al bloc assembleajuny.wordpress.com. Els periodistes reunits el 7 de juny reclamen, entre altres coses, que el govern estableixi com a requisit mínim per atorgar subvencions als mitjans que es compleixi el document de tarifes mínimes acordat pel Col·legi de Periodistes; que es generalitzin els estatuts de redacció o els comitès professionals i que aquests també vetllin pels periodistes a la peça; que s'impulsin convenis laborals als mitjans de comunicació locals, i que les facultats de periodisme eliminin l'abús en les pràctiques dels estudiants i pactin els convenis de pràctiques amb els representants dels treballadors.

Entre els assistents a l'assemblea gairebé no hi havia periodistes joves

Tot i que, entre les conclusions, també es demana "que la professió s'aproximi i dialogui amb la societat civil de cara a garantir el dret constitucional a la informació", l'assemblea no es va caracteritzar per l'autocrítica del periodisme a Catalunya, sinó pels laments i les reivindicacions laborals. També cal tenir en compte un altre detall: els periodistes reunits a la sala rondaven, pel cap baix, el mig segle d'edat. Només n'hi havia un o dos que tingués menys de trenta anys. I els periodistes més joves són els que, precisament, tenen més problemes de precarietat laboral. Així doncs, els membres del SPC s'haurien de preguntar com és que no han arribat a aquest sector de la professió que, vulguin o no, és el futur i que potser hauria tingut coses interessants per dir. Finalment, malgrat l'interès de les conclusions de l'assemblea, ara caldrà veure quin ressò acaben assolint, tenint en compte que han estat acordades per tan sols una cinquantena de professionals i gairebé tots de la mateixa generació. ☺

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Radio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Radio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

Publicitat

**AQUEST ESTIU,
LA REVOLTA NO FA VACANCES**

25!campes 26juliol- 1agost. Besalú (Girona)
Campaments Internacionals de Joves Revolucionaris/ies

+info revoltaglobal.cat/campaments

revolta global

directa número

100 lluites, milers de veus!

lluites, milers de veus

>> El proper 2 de juliol publicarem el número 100 de la DIRECTA.

>> Serà una edició especial sobre 100 lluites de les moltes que han aparegut al setmanari en aquests dos anys.

>> 32 pàgines de dossier, més 8 d'actualitat

>>>>>> A PARTIR DEL 2 DE JULIOL A LA TEVA BÚSTIA O AL TEU PUNT DE VENDA MÉS PROPER <<<<<<<<

Punts de venda**BADALONA****La Mussara** Sant Joan de la Creu 70**BARCELONA****GRÀCIA****Cap i Cua** Torrent de l'Olla, 99**Infoespai** Plaça del Sol, 19**Taifa** Verdi, 12**Distrivinyes** De l'or, 8 (Plaça del Diamant)**Quiosc Punt i Coma** Guillem Tell, 29**La Quimera** Verdi 28**HORTA - GUINARDÓ****El Tinter** La Plana, 10**Rocaguinarda** Xiprer, 13**EIXAMPLE****Quiosc Manu** Nàpols-Roselló**Xarxa Consum Solidari** Rocafort, 198**POBLENOU****Taverna Itaca** Pallars, 230**Cus-Cus** Rambla Poblenou, 77**CLOT****La Farinera** Gran Via, 837**CSO La Revoltsa** Rogent, 82**SANT ANDREU****Patapalo** Rubén Dario, 25**Bar La Lira** Coroleu, 14**Bar La Lluna** Ramón Batlle, 17**Andy Blue** Can Fabra**Trèvol** Portugal, 2-4 Baixos**Quiosc Comerç** Plaça Comerç**Quiosc Rambla** Fabra i Puig, 10**Quiosc 11 de Setembre** Onze de Setembre**NOU BARRIS****Ateneu Popular 9 Barris** Portlligat, 11-15**Casal de Joves de Roquetes** Vidal i Guasch 16**Can Basté** Passeig Fabra i Puig, 274**Casal de Joves de Prosperitat** Joaquim Valls 82**Casal de Joves Guineueta** PL. ca n'Ensenya 4**Quiosc** Joaquim Valls amb Vinyars**Quiosc** Plaça Lluchmajor**CIUTAT VELLA****AQUENI** Méndez Núñez, 1 principal**Xarxa Consum Solidari** PL. Sant Agustí Vell, 15**El Lokal** Cera, 1 bis**La Rosa de Foc** Joaquim Costa, 34**Quiosc Colom** Rambles**Quiosc Santa Mònica** Rambles**Quiosc Tallers** Rambles**Quiosc Canaletes** Rambles**Llibreria Medios** Valldonzella 7**SANTS****Espai Obert** Violant d'Hongria, 71**La Ciutat Invisible** Riego, 35**Terra d'Escudella** Premià, 20**Teteria Malea** Riego, 16**BELLATERRA****Quiosc de Ciències de la Comunicació****BERGA****La Banda** Mercat Municipal**CORBERA DE LLOBREGAT****Llibreria Corbera** Psg. dels Arbres, 4**Le Centro** Andreu Cerdà, 12**CORNELLÀ DE LLOBREGAT****El Grillo Libertario** Llinars, 44**CSO Banka Rota** Rubió i Ors, 103**ESPARREGUERA****Taverna Catalana L'Esparracat** Feliu Munné, 18**ESPLUGUES DE LLOBREGAT****Ubud Artesania** Mestre Joaquim Rosal, 22**GIRONA****Llibreria 22** Hortes, 22**Llibreria Les Voltes** Plaça del Vi, 2**La Màquia** Vern, 15**GRAMENET DEL BESÓS****La Krida** Sicília 97**Bar Linea 1** Sant Josep 48**GRANOLLERS****Llibreria La Gralla** Plaça dels Cabrits, 5**Anònims** Miquel Ricomà, 57**El Racó Ecològic** Roger de Flor, 85**HOSPITALET DE LLOBREGAT****Quiosc Montserrat** Pl. Mare de Déu de Montserrat**La Resistència** Rosalia de Castro, 92**LLEIDA****Ateneu La Maranya** Parc, 13**La Falcata** La Panera, 2**Quiosc Discom** Alfred Perenya, 64**Quiosc Gallardo Freixa** Rambla Ferran s/n**La Vella Escola** Clot de les Monges, 1**MATARÓ****Llibreria Robafaves** Nou, 9**MANRESA****Café l'Havana** Plaça Gispert**Moes** Joc de la pilota, 9**Els Carlins** Sabateria, 3-5**MOLINS DE REI****Llibreria Barba** Rafael Casanoves, 45**La Bodegueta** Pintor Fortuny, 45**OLOT****Llibreria Dòria** Sant Tomàs, 6**REUS****Bat a Bat Kultur** Sant Elies, 29**RIBES DEL GARRAF****Llibreria Gabaldà** Plaça de la Font, 2**RIPOLL****Bar l'Obrador** c. Estació, 3**SANT BOI DE LLOBREGAT****Ateneu Santboià** Av. Maria Girona 2**SANT FELIU DE LLOBREGAT****Teteria Índia** Jacint Verdaguer, 9**Ateneu Sanfeliuenc** Vidal i Ribas, 23**SANT JOAN DESPÍ****Llibreria Recort** Major, 60**SOLSONA****Llibreria Cal Dach** Sant Miquel 5**TARRAGONA****CGT Tarragona** Rambla Nova, 97-99, 2n pis**TERRASSA****Kasalet** Societat, 4**VIC****Llibreria La Tralla** Riera, 5**VILAFRANCA DEL PENEDÈS****La Fornal** Sant Julià, 20**'La Indirecta. Una entrevista a l'esquerra'**

175 pàgines. 11 euros. Recull d'entrevistes publicades al setmanari Directa durant els seus dos primers anys de vida a 38 protagonistes de l'esquerra transformadora, des de Noam Chomsky o Naomi Klein fins a Neus Català o Arcadi Oliveres.

Tanmateix, més enllà de ser una simple compilació d'entrevistes, l'objectiu del llibre és donar respostes a la pregunta: Què pensa avui dia l'esquerra alternativa? El llibre ofereix una àmplia panoràmica de visions al voltant de qüestions com la pobresa, les migracions, el món laboral, el pacifisme, l'ecologisme, els mitjans de comunicació...

Com aconseguir-lo?

•• Visita WWW.VIRUSEDITORIAL.NET i te l'enviaran a casa. O directament al correu: VIRUS@PANGAEA.ORG

•• També el podras trobar a les següents llibreries:

Barcelona: Casc Antic: LAIE CCCB, ROSA DE FOC, EL LOKAL, PRÒLEG. Zona Centre: CATALÒNIA, DOCUMENTA. Gràcia: CAPICUA, TAIFA. Sants: LA CIUTAT INVISIBLE •• **Sabadell:** LA LLAR DEL LLIBRE •• **Granollers:** LA GRALLA, ANÒNIMS •• **Girona:** EL CAFÉ DE LA LLIBRERIA, LES VOLTES •• Tots els centres d'ABACUS de Catalunya •• **Madrid:** LA MALATESTA, TRAFICANTES DE SUEÑOS

Què es cou

Trobada alternativa a Madrid per desemmascarar la indústria petrolera i plantejar alternatives realment sostenibles

LA TROBADA SOCIAL ALTERNATIVA AL PETROLI HA ORGANITZAT ACTIVITATS I PROTESTES DAVANT LES AUTORITATS D'UN DELS 'LOBBIES' MÉS INFLUENTS DEL MÓN

Presentació de l'ESAP i accions de la campanya Qui deu a qui?

Lorende Q

► **Iolanda Fresnillo**
i **Elena Romagosa**
Campanya Qui deu a qui?
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Sota el lema *Un món en transició: subministrament d'energia per al desenvolupament sostenible*, entre el 29 de juny i el 3 de juliol denguany Madrid acollirà el dinovè Congrés Mundial del Petrol. La reunió congrega prop de 4.000 representants de totes les empreses petroleres i de gaires mundials i dels governs de tots els països productors (excepte l'Iraq), a més de governants, monarques, tècnics, experts, investigadors i membres d'ONG d'arreu del món. La importància econòmica i política del Congrés és evident, ja que es tracta d'una cita que concentra les autoritats d'un dels lobbies més importants i influents del món. Ja fa

per les sigles en castellà), per donar resposta a "aquells que intenten vendre'ns un cop més que l'actual model energètic és l'únic possible i que pot arribar a ser sostenible". Sota el lema *No més sang per petroli*, l'objectiu és denunciar el que no explica la indústria petrolera: els desplaçaments de poblacions indígenes, les guerres provocades per la geopolítica del petroli, l'alta contaminació generada per l'explotació, el transport i processament del cru o la manipulació que exerceix el lobby petrolier sobre els governs i sobre l'opinió pública, només per anomenar alguns dels "abusos que exerceixen i silencien".

► Motius per respondre

El moviment social reacciona perquè tots els actors del Congrés omplen el seu discurs amb els mots *transparència, ètica o mediambientalment sostenibles* a la vegada que "silencien els impactes ambientals i socials que generen". Per posar tan sols un exemple, es pot fer referència a l'últim spot publicitari de l'empresa espanyola Repsol-YPF, a com el seu missatge contrasta amb la violació del dret a la terra i a viure dignament que exerceix sobre disset comunitats indígenes a Bolívia, o a la contaminació del sol, l'aire i els aqüífers del jaciment argentí Loma de la Lata i els conseqüents problemes de salut de les comunitats maputxes, o el finançament de grups paramilitars i el recolzament a dictadures en alguns països africans.

Segons l'ESAP, si en el 50 per cent dels països productors de petroli apareixen tensions i conflictes armats a la vegada que la polarització de la pobresa és cada cop més gran, si el 34 per cent dels gasos d'efecte hivernacle prove-

nen del petroli i el gas, si la invasió privatitzadora i el contraban és la manera que tenen les petroleres d'extreure el petroli arreu del món, els moviments socials han decidit que no poden restar aturats. Tenen clar que cal donar resposta a "aquest rentat d'imatge estratègic del sector energètic" —especialment el petrolier— i donar veu "als que proposen alternatives realment sostenibles, als que denuncien les violacions dels Drets Humans i els assassinats

Els actors del Congrés omplen el seu discurs amb els mots 'transparència, ètica o mediambientalment sostenibles'

taats de petroli, als que denuncien que sota l'escut de la seguretat energètica es permet la contaminació de reserves de la biosfera o de paratges naturals com el Parc de Yasuni —a l'Equador—, als que no volen que els beneficis econòmics d'uns pocs passin per sobre de les persones i els territoris amb total impunitat".

► D'ara a la trobada

Entre el 27 i el 29 de juny es desenvoluparan els actes centrals de l'ESAP a Madrid, que ja compta amb més de 500 adhesions. Hi tindràn cabuda actes lúdics com una presentació amb un concert el divendres 27 i d'altres amb més contingut, com els prop de 30 tallers que

Iolanda Fresnillo

LF

durant el dissabte mostraran els impactes, la geopolítica i les alternatives al petroli en format de xerrada, taula rodona, dinàmiques de grup, teatre o videoforum. Tampoc no hi faltaran actes més actius com la *bicifestació* que es farà el mateix dissabte a la vesprada i la posterior manifestació a peu pel centre de la ciutat. El diumenge 28 de juny, després de posar en comú les conclusions dels tallers i les activitats del dissabte, es convocaran accions de bloqueig al sopar inaugural del Congrés i altres accions directes no violentes.

L'ESAP es va presentar oficialment el 4 de juny davant la seu de Repsol YPF a Madrid —empresa paradigma d'aquesta manera de fer i desfer del sector petrolier i, a més, patrocinadora amfitriona del Congrés—, on uns quants representants dels col·lectius organitzadors van acompanyar la lectura del manifest "Els mons somiats pel petroli" per part de Jaime Pastor, Carlos Taibo, Monserrat Galcerán, Belén Gopegui i Luis González.

Abans de l'ESAP, s'han organitzat diferents actes descentralitzats per tot el territori estatal per mostrar i potenciar la trobada alternativa que se celebrarà a finals de juny a Madrid. En aquest sentit, el proper dissabte 14 tindrà cabuda una acció conjunta i coordinada a diferents ciutats. A Barcelona es farà al barri de Gràcia, en el marc de la jornada de decreixement i mercat d'intercanvi que han convocat entitats del barri.

Les entitats, moviments socials, experts, investigadors i societat civil en general que estan organitzant i participant a l'ESAP animen a qualsevol persona, organització i institució a sumar-se a les diferents activitats de la Trobada Social Alternativa al Petroli per entendre, conèixer, compartir, debatre i potenciar les denúncies, les alternatives i les reivindicacions que fan. Per començar, proposen l'adhesió al manifest per declarar el Congrés Mundial del Petroli com a no grat per la ciutadania i per demanar que l'esdeveniment no se celebri, ni a Madrid ni a cap altre indret. ☺

Per contactar:

TROBADA SOCIAL ALTERNATIVA AL PETROLI (ESAP)
Actes centrals del 27 al 29 de juny, Madrid
www.19wpc.org

La Cumbre Mundial del Petroli congrega 4.000 representants d'empreses i governs

75 anys que se celebra i és el primer cop que es convoca a l'Estat espanyol, motiu pel qual comptarà amb la representació de les altes esferes polítiques i econòmiques espanyoles, inclòs el rei Joan Carles.

Com a contrapunt necessari al Congrés, diferents moviments socials d'arreu de l'Estat espanyol estan organitzant la Trobada Social Alternativa al Petroli (ESAP,

'Més d'una dècada revolucionant el barri'

AMB MOTIU DEL SEU DÈSE ANIVERSARI, L'ASSEMBLEA DE BARRI EDITA UN LLIBRE QUE REPASSA LES LLUITES SOCIALS DELS DARRERS ANYS A SANTS

de Ivan Miró

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Fa una dècada, o potser una mica més, va néixer un col·lectiu, o una suma de col·lectius, amb unes altres formes de fer política, o amb unes altres maneres de viure el barri. El somni d'un espai comú o, potser, un espai per als somnis comuns...

Amb aquestes paraules s'obre el relat d'una dècada de lluites socials al barri de Sants (Barcelona). Un relat articulat per l'existència de l'Assemblea de Barri de Sants (ABS), un espai de coordinació i impuls d'unes altres formes de fer política a nivell local. Protagonista activa de diferents lluites i també dinamitzadora d'alternatives autogestionàries, ara s'edita un llibre que commemora el seu desè aniversari: *Més d'una dècada revolucionant el barri*.

L'intens clima repressiu que es va viure durant l'any 1997 va ser el responsable que sorgissin noves iniciatives com l'Assemblea de Barri

Amb els seus encerts i limitacions, amb les seves innovacions i també remors, més de deu anys d'existència d'un moviment social autoorganitzat i de base són un esdeveniment que cal tenir en compte en un context polític, econòmic i social marcat pel vertigen de les transformacions capitalistes i per la naturalesa efímera i fragmentada de les resistències que s'oposen al model de dominació. Però, com va néixer l'ABS?

El despertar de les ocupacions
L'Assemblea de Barri de Sants va néixer íntimament vinculada als centres socials autogestionats i ocupats que vertebren el moviment juvenil de Sants d'aleshores. Sobretot amb l'Hamsa (1996-2004) i Can Vies (1997), l'ocupació dotava de referents físics i convivia les noves formes de fer política –assembleàries i autònoms– que emergien amb força. Eren els anys en què el Partit Popular va guanyar les primeres eleccions, es feia evident la crisi de les esquerres i la protesta social es trobava enormement

afeblida: la societat basculava entre l'embarcament pel miratge olímpic i la desorientació a l'hora de fer front a la imposició del paradigma neoliberal. Sants no era aliè a aquestes dinàmiques globals i l'extrema esquerra santsenca debatia entre desaparèixer o buscar camins nous.

No obstant això, a mitjans dels anys noranta van començar a treure el cap noves realitats. Amb el bagatge de la insubmissió al servei militar i civil, amb el teló de fons d'una precarietat laboral que era conseqüència directa de l'ofensiva neoliberal o amb les remors de l'aixecament zapatista a Mèxic el 1994, les petites realitats autoorganitzades es van anar connectant en xarxa al llarg de la ciutat, tot impulsant una nova forma d'entendre la transformació. Aquestes guspires –que sovint es van visualitzar en el moviment de les ocupacions– proposaven (en primera persona del plural) que les alternatives es volien viure horitzontalment, imaginades i practicades des de l'assemblea i des de ja mateix. Aquestes realitats –que per la seva pròpia dinàmica d'il·legalitat van encetar de nou la conflictivitat social a la ciutat– també van brotar a Sants, fins que es van trobar amb una primera onada de desallotjaments i detencions. L'intens clima repressiu que es va viure al barri durant l'any 1997 i, sobretot, la

determinació col·lectiva de capgirar-lo, va ser el responsable que sorgissin noves iniciatives de més abast. Algunes comunicatives com *La Burxa*, el març de 1998, una eina que –aleshores– va ser pensada per contrarestar la criminalització promoguda pels mitjans de comunicació oficials, i altres sociopolítiques, com l'impuls de la pròpia Assemblea de Barri.

Confluència de sensibilitats i generacions

A partir d'aleshores, l'ABS no només va treballar les qüestions vinculades a les ocupacions, sinó que va participar en campanyes com les lluites contra les Empreses de Treball Temporal, va aplegar diferents sectors com els vinculats al Casal Independentista de Sants i va estendre complicats locals a partir d'esdeveniments com la Festa Major Alternativa. Però no va ser fins que va arribar el 12 d'octubre de 1999 –quan la manifestació antifeixista va acabar en duríssims enfrontaments amb la policia– que el teixit social santsenc es va convulsar prou per entendre que calia incrementar la confluència entre els moviments socials locals. La base de l'ABS es va ampliar i va incorporar una diversitat generacional i política al ritme d'un cicle de lluites que s'intensificava a l'àrea metropolitana de Barcelona amb

les contracimeres (Banc Mundial, Unió Europea) i altres mobilitzacions massives com les dels sense papers o les que es promovien contra el Pla Hidrològic Nacional. Durant aquells anys, l'organització comunitària a Sants es va refermar. Van entrar en escena nous col·lectius i espais socials i es van afrontar noves problemàtiques, com mostra la creació del Punt d'Informació sobre Estrangeria. Una organització en constant reformulació, arrelada a la vida quotidiana del barri i que hauria de fer front a nous reptes com els processos urbanístics que amenacen de destruir la composició social d'un barri que guanya centralitat amb l'expansió metropolitana.

En tot cas, fa deu anys es va iniciar un procés que avui continua creant experiències de cooperació social: polítiques, laborals, en el consum i –per què no?– en l'educació, la salut o l'habitatge. Que continua obrint moments d'alliberament i plenitud, tot cuidant els propis processos col·lectius perquè siguin horitzontals i

perquè les desigualtats de gènere siguin eradicades. Que referma les relacions comunitàries a través de la festa i la cultura popular i fa front a la violència immobiliària que fuetja un barri en plena reestructuració fent emergir el conflicte per transformar d'arrel les causes que generen opressió i malestar. Un relat que continua així: "Deu anys, o potser més, traçant xarxa, intervenint a nivell local, obrint espais i temps d'autonomia col·lectiva, bevint de les resistències passades, donant a llum a pròximes experiències d'alliberament. Deu anys, o potser més, traient la política al carrer, reapropiant-nos de les places, imaginant el barri que desitja la gent que el viu i el treballa i el gaudeix i el pateix, defensant el barri de qui el mal administra. Deu anys, o potser més, practicant el recolzament mutu, la solidaritat entre persones i projectes, dibuixant l'altre mapa de Sants. Més de deu anys resistint al poder, inventant-ne alternatives. Deu anys, com a mínim, revolucionant el barri..."

Per contactar:

ASSEMBLEA DE BARRI DE SANTS

www.barrisants.org

'Més d'una dècada revolucionant el barri', ABS 2008

illacrua 15 ANYS
No esperis 15 anys més a subscriure't!

SUBSCRIPCIÓ DE PROVA
Per només 15 euros, rebràs els 6 propers números d'illacrua

Envia'm les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries a: subscripcio@illacrua.cat o al 93 553 98 79)
• Via Llançada 45, 08034 El Prat de Llobregat

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

SOLIDARIDAD OBRERA
Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

directa
setmanari de comunicació
Hem decidit no deixar-nos convèncer
www.directa.cat

Finestra als cinemes europeus

BARCELONA ACULL LA QUARTA EDICIÓ DE LA MOSTRA INTERNACIONAL DE CINEMA EUROPEU CONTEMPORANI, UN TAST DEL NOU CINEMA D'AUTOR CONTINENTAL

✉ Ignasi Franch
/cultura@setmanaridirecta.info/

Autors i crítics coincideixen: calen canvis en la distribució i l'exhibició de cinema, especialment de la d'aquelles tendències (cada cop més arraconades als festivals i els centres de cultura contemporània) que semblen no interessar el gran públic. "La distribució d'aquí està ancorada al passat, al que es feia fa vint o trenta anys", afirma Domènec Font, professor de la Universitat Pompeu Fabra i director de la Mostra Internacional de Cinema Europeu Contemporani (MICEC), que del 26 de maig al 6 de juny ha celebrat la seva vuitena edició a Barcelona. "La situació és especialment dura pel cinema europeu: no troba espais a les sales, que estan copades per la distribució internacional. Quan les pel·lícules es compren, a més, arriben tard i malament, sovint perquè les distribuïdores les retenen sense estrenar-les", explica.

La frustració és general. El cineasta Albert Serra, que ha estat a al festival de Cannes el seu segon film *El cant dels ocells*, parla en termes similars: "Tal com està el món de la distribució, negociar-la és la part més complicada, llestja i molesta de fer cinema". Serra, que va triomfar a nivell internacional amb el seu primer film —una versió particular del *Quixot* batejada amb el nom *Honor de cavalleria*— explica: "De moment no tenim distribuïdor a l'Estat espanyol. Si una pel·lícula que ha estat a Cannes no s'estrena al seu país d'origen seria mostra d'una decadència definitiva". De moment, a Catalunya, la seva nova pel·lícula només s'ha pogut veure al MICEC.

Una oportunitat única

Els anys estan consolidant aquesta mostra com una oportunitat quasi única, un oasi de pel·lícules inèdites que només és valorat per aquella minoria cinèfila plenament conscient que, més enllà de la seva qualitat, moltes de les obres presentades no arribaran mai a les pantalles nacionals (filmoteques al marge). Font, però, es mostra complagut: "El balanç encara s'està fent, però serà positiu, sens dubte. Hem fet un salt endavant en el nombre d'espectadors en un moment en què les sales de cinema estan mig buides. Hem estrenat al voltant de quaranta pel·lícules europees inèdites i hem fet una retrospectiva integral d'Arnaud Desplechin".

Fa una valoració diferent de la insuficient cobertura mediàtica de l'esdeveniment. Aquí Font és clar: "Hauríem de tenir molta més repercussió als mitjans, però aquests tenen les seves servituds i jerarquies". El fet que sigui una mostra no competitiva pot ser un dels motius, però no l'únic: "Festivals com el de Valladolid tenen molt més ressò, encara que a nivell de programació no sigui justificable. I això no succeeix només perquè siguin festivals competitius, sinó també perquè són esdeveniments molt vinculats a les seves ciutats —als poders locals— i la premsa s'hi aboca per aquest motiu. A la ciutat de Barcelona o a la de Madrid és més difícil que passi això. És una cosa que s'ha de treballar, però no és tant problema de la MICEC com dels mateixos mitjans".

La temperatura de l'Europa cinematogràfica

Font creu que hi ha uns autors MICEC i posa com a exemples Pedro Costa (*Juventud en marcha*) o Chantal Akerman (*D'Est*), cineastes radicals i gens convencionals. Però els programadors no s'encugen en la doble excepcionalitat cultural del cinema europeu més minoritari: el saludable eclecticisme de la programació la converteix en una panoràmica global de les diferents línies de treball al continent, que només deixa de banda les propostes de gènere... A no ser que aquestes vinguin avalades per una certa vocació experimental i signatures de prestigi com les de Béla Tarr o Olivier Assayas (*Boarding Gate*).

Si les apostes de la MICEC destaquen per alguna cosa és per la seva estètica més mostradora que no pas demostrativa, per la defensa d'unes estilitiques diferenciades: un cinema més auster en els mitjans, menys evident en el seu desenvolupament i, gairebé sempre, de *tempo* molt més lent. La pràctica equiparació de temps real i temps narratiu és un dels mecanismes que més xoquen als no iniciats, un recurs que pot apropar allò que es mostra en pantalla amb el ritme de la vida real (com a *The paper will be blue*, un atípic film històric), però no necessàriament amb la vida mateixa: també pot donar lloc a experiments formals de categoria com *The man from London*, un dels films estrella d'enguany.

Més o menys realistes, més o menys artificiosos, el que és evident és que els cinemes europeus acostumen a generar productes menys devasí que les receptes habituals dels grans estudis mundials. Les apostes més comercials de l'edició d'enguany, com poden ser *Caos calmo* o *Saturno contro*, també són dramàtiques i tracten temes incòmodes com la mortalitat i la gestió de la pèrdua d'un ésser estimat. Fins i tot l'única comèdia pura inclosa a la secció Panorama, *La condició humana* del suec Roy Andersson, mostra un cert nihilisme i una estima pels paisatges humans deprimits gens habitual en l'humor amb vocació massiva.

L'Europa incòmoda

Als antípodes de films d'evasió com *Amélie*, altres propostes exploren les zones fosques de la Unió Europea en expansió. Al MICEC n'hem pogut veure algunes. En destaquem un parell que comparteixen una austeritat formal semblant, però mostren un enfocament molt diferent. La primera d'elles, *Import/Export*, examina el trànsit de treballadors d'orient a

occident amb una estètica eixuta però una mirada molt personal. Ulrich Seidl i trobar l'humor (negrissim) en unes experiències personals plenes de patetisme i en uns escenaris desoladors.

Amb una economia de mitjans similar i apostant —també— per les preses llargues i el tarannà contemplatiu, el cinema de Nicolas Klotz resulta molt diferent, frontalment polític i filodol-

cumental. Klotz va presentar en persona dues de les tres parts d'una trilogia que retrata la política laboral i d'immigració dels països occidentals i que no s'està de traçar paral·lels entre el neoliberalisme i el nazisme. *La blessure*, per exemple, corprèn en el seu retrat sense artificis de les vexacions patides per un grup d'immigrants que volen demanar asil polític a l'Estat francès.

Juntament amb dos fragments del triptic *Memories*, van ser els moments més propers al documentalisme en una mostra dominada per la ficció, amb autors més interessats pel qüestionament de les formes narratives que per la (impossible?) representació de la realitat. Només el veterà Barbet Schroeder, amb *L'avocat de la terreur*, va defensar el documental clàssic.

Pim-Pam-Pum

"Si el sistema no es pot canviar, construeix el teu propi sistema"

Dan Ortíz
i Maria José Masanet
AUTORES DEL DOCUMENTAL
'LA FORESTAL'

La DIRECTA ja va parlar en el seu moment d'Alerta Torà, el documental de Dan Ortíz sobre els presos d'aquest poble de la Segarra que podeu veure a www.youtube.com/aalerta. Amb només 21 anys i a punt d'acabar la llicenciatura de comunicació audiovisual ara ens presenta un segon treball. Aquesta vegada conjuntament amb Maria José Masanet ens expliquen *La Forestal*. Okupem els somnis. Si voleu veure o projectar aquest documental: danortiz@hotmail.com.

✉ Elisenda Soriguera
cultura@setmanaridirecta.info/

Com sorgeix la idea d'aquest documental?

D: La idea inicial era fer un documental sobre la història dels Pirineus a partir de l'escultisme, la ramaderia i l'okupació. Però de seguida vam veure que amb mitja hora no hi cabria tot.

M: En un diari vam trobar un article sobre La Forestal que parlava del que feien. Com que una de les històries era la de l'okupació, vam anar-los a conèixer, ens va agradar i vam pensar que era una oportunitat per fer un documental sobre una okupació diferent.

Com definiríeu La Forestal?

M: És una casa bastant lliure, on es viu en comunitat tot i que cadascú té la seva forma de pensar, però amb una base comuna: no els agrada la societat on viuen i volien canviar la seva forma de vida.

D: És un espai alliberat de tot que recupera la manera com s'ha viscut

sempre. Davant de la gent dels xalets i les urbanitzacions que s'estan construint al Pallars, sembla que ells siguin els estranys, però en realitat són els que fan la vida de sempre.

Dieu que són els maquis del segle XXI...

D: En el fons és això: quedar-te a la societat o refugiar-te. Com que veus que el sistema no es pot canviar, et fas el teu sistema. Els maquis també s'amagaven als Pirineus...

És la demostració que un altre món és possible?

M: Penso que sí. Almenys ells ho intenten i estan vivint com els agradaria viure, encara que la societat els ho intenti impedir. Però, per ara, ho aconsegueixen i és una mostra que la gent pot aconseguir-ho...

D: Es tracta de posar en qüestió la vida que portem, fer pensar la gent si realment ens hem dissenyat nosaltres la vida o ens l'han dissenyada.

El so Radikal

EL SEGELL RADIKAL RECORDS
DIVULGA ELS SONS COMBATUS
DES DEL BAIX LLOBREGAT

Radikal Records
WWW.MYSPACE.COM/RADIKAL1997
WWW.RADIKALRECORDS.COM

✉ Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info/

Són moltes les iniciatives musicals dissidents que sorgeixen arreu dels Països Catalans. Una d'elles és el col·lectiu Radikal Records, una discogràfica amb una trajectòria llarga i amb seu al Baix Llobregat que vol donar sortida a experiències polític-musicals que van del punk a l'oi!, el metal, el hardcore o l'ska. L'impulsen la gent de Red Banner, un grup de Molins de Rei amb més de deu anys de carretera durant els que han acumulat experiències per donar vida a noves propostes en l'àmbit radical. Entre els grups que participen de la iniciativa hi trobem Opció K-

95, Voltor, Zikuta, Camarada Kalashnikov, Desgavell o K.I.L.L.

Per trobar una de les primeres referències de Radikal Records cal que ens remuntem a l'any 1998, amb el disc *Guerra per la terra* de Crit de lluita. Un dels primers treballs de rock combatiu en català, de la mà d'un grup nascut entre el barri del Carmel de Barcelona i el Baix Llobregat. Tot i que el grup es va dissoldre poc després, el seu treball ha quedat com un disc fundacional del rock de combat català.

Des de llavors, Radikal Records ha estat com un Guadiana del rock radical català, amb èpoques de més i menys intensitat. El 2008, però, han decidit agafar el brau per les banyes. Entre les novetats que

presenten, trobem el nou disc de Camarada Kalashnikov *Mans, ment i cor*, la nova formació de punk-rock formada per membres de Red Banner i Avalots i que publica les seves cançons directament a Internet a www.myspace.com/fokalbaix. Una altra de les noves referències de Radikal Records són els valencians Voltor, una prova que el col·lectiu no vol estancar-se en els límits del Principat. *Perill d'extinció* és el títol del segon treball d'aquest grup de metal d'Aldaia (l'Horta), que tot just acaba de sortir del forn.

Aquest mes de juny Radikal Records presenta *Despertant consciències*, una recopilació de les seves bandes, que es distribueix amb el número 152 de la revista Enderrock.

La regidoria de cultura contra la cultura popular

L'AJUNTAMENT DE BARCELONA
CLAUSURA UN ESPAI D'IRRADIACIÓ DE
CULTURA ALTERNATIVA

Campanya per la reobertura del Bar Mariatchi:

ENVIAMENT DE MAILS A:
INFOCUB@MAIL.BCN.ES
WWW.MARIATCHI.COM

✉ Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info/

L'Ajuntament de Barcelona ha clausurat el bar Mariatchi del carrer Còdols, al barri Gòtic, conegut com un lloc de trobada habitual de persones vinculades als ambients musicals i culturals alternatius de la ciutat. L'ordre municipal de tancament es va fer efectiva el 29 de maig per ordre de la secretaria tècnica de l'Ajuntament, en base a un procés sancionador iniciat a partir d'una suposada infracció de la normativa d'establiments públics "consistent en la tolerància d'activitats il·lícites o il·legals per part dels responsables de l'establiment", especialment "promovent el consum i el tràfic d'estupefaents".

Els usuaris del Mariatchi han decidit no quedar-se de braços

creuats davant de la clausura del local i han engegat una campanya per la reobertura de l'espai. Estan promovent un enviament massiu de cartes als responsables de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona. "Aquesta desafortunada acció de l'Ajuntament ens deixa orfes d'un lloc de trobada realment únic a la ciutat i, davant d'un despropòsit tan gran, no podem ni volem quedar-nos de braços creuats", expliquen. "Tenim molt clar que el Mariatchi és un dels llocs del Gòtic de Barcelona que més ha fet per promoure la cultura i, per descomptat, no és un lloc de reunió de delinqüents".

'Espai de lliure expressió'

El Mariatchi era un punt d'irradiació cultural del barri Gòtic, un espai de trobada de diversos

grups musicals com per exemple Che Sudaka. El *combo* catalanoargentí és una de les bandes que està encapçalant la campanya de rebuig a la clausura. També s'hi ha manifestat en contra l'agència de management Haze Color, que representa grups com Rauxa, Fufu-Ai o Nour. Joni, un dels impulsors d'Haze Color, explica que "en el Mariatchi hem trobat un lloc de lliure expressió i trobada i com a usuaris hem utilitzat l'espai per fer encontres amb periodistes i com a punt de referència". Segons explica, "l'activitat del Mariatchi va molt més enllà de servir copes o de controlar que els seus clients es fumin dissimuladament un porret". Al Mariatchi s'hi han fet promocions d'artistes com Fermin Muguruza, Che Sudaka o Tonino Carotone.

Publicitat

www.aulamedia.org/2008
**III Escola d'Estiu
d'Educació en
Comunicació**

aula mèdia
www.aulamedia.org/2008

La memòria crítica de Gonzalo Pérez de Olaguer

CRÒNICA I SUBVERSIÓ DEL TEATRE CATALÀ DEL DARRER FRANQUISME

TÍTOL: 'MEMÒRIA CRÍTICA. ELS ANYS DIFÍCILS DEL TEATRE CATALÀ'

AUTOR: GONZALO PÉREZ DE OLAGUER

Ed: AROLA EDITORS, 2007

PÀGINES: 395

✉ Estel B. Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Més que crític teatral, militant cultural. Gonzalo Pérez de Olaguer (Génova, 1936) ha mort el 2 de juny a Barcelona. Conegut com un crític afable dels espectacles dels escenaris barcelonins, va ser fundador, editor i director de la revista mensual *Yorick*. La publicació, editada entre 1965 i 1974, va suposar la posada en escena de les reivindicacions del sector artístic català i de la difusió de les propostes més arriscades i, sovint, finalment censurades. Ara bé, al marge dels tinters, Pérez de Olaguer va recórrer i participar de tota la cultura emergent asfixiada pel Teatre Nacional de Barcelona. L'autor va cercar i va donar suport a tots aquells grups artístics que

cercaven noves vies d'expressió i —per què no?— de subversió.

Registre de memòria

L'any passat Pérez de Olaguer va presentar el seu darrer llibre, *Memòria Crítica*, una crònica exhaustiva, rigorosa i essencial del teatre català des dels anys 60 fins a l'actualitat. El pes del document, però, recau en els darrers anys de franquisme i en l'inici d'una incipient i decebadora democràcia. En aquest punt, l'autor mostra tota l'efervescència als escenaris i als carrers i ens explica fil per randa i amb noms propis les lluites pels espais, per la professionalització del sector i, sobretot, per la llibertat d'expressió.

L'exemple del Saló Diana

D'anècdota a anècdota, l'autor repassa la manca d'espais pel teatre català. De tant en tant,

algun bri d'esperança. Un exemple de tants és el Saló Diana. "El teatre i el Born, perquè s'hi destre bilisqui tothom". Amb aquesta frase es va presentar la festa organitzada per l'Assemblea de Treballadors de l'Espectacle el novembre de 1976. Uns mesos després, el sindicat, de caire llibertari, va obrir les portes del Saló Diana al carrer Sant Pau del barri xino. Al marge d'albergar les Assemblees per la Llibertat d'Expressió, el local es va convertir en el punt de trobada dels muntatges escènics alternatius. Sovint, la festa acabava al carrer després que el Govern Civil prohibís la posada en escena a darrera hora. El recinte va acabar tancant a finals de 1978, després d'un procés de desnonament impulsat per l'Ajuntament de Barcelona.

El ataque de la basura radioactiva

'ARTIFICIAL' (AUTOEDITAT) 'TECNPUNK'

Daniel Inalámbrico és el cervell que s'amaga darrera d'El Ataque de la Basura Radioactiva (ABR), un escamot autònom de *tecnopunk* llibertari en una cruïlla entre El Chivi, Kraftwerk, Aviador Dro i Def Con Dos. Ara presenta *Artificial*, un CD completament artesanal amb onze temes propis i dues versions de clàssics del punk-rock: Vómito ("Soy una bomba") i Decibelios ("Oii! Oii! Oii!"). Carrega contra la ciutat d'aparador a

"Barcelona batega", recupera la gran aportació teòrica de Kropotkin ("A cadascú segons les seves possibilitats, a cadascú segons les seves necessitats") a "Príncep de l'anarquia" i reivindica la ciència ficció política a "Los desposeídos", basada en la novel·la del mateix nom d'Ursula K. Le Guin. Un disc per a fans del petardeig *tecnopunk*, els teclats *retro* i l'entranyable pamflet *anarco* de tota la vida. ROGER PALÀ

En defensa de l'estat natural

'¡Viva la naturaleza!

Escritos libertarios contra la civilización, el progreso y la ciencia (1894-1930)

INTRODUCCIÓN I SELECCIÓN

DE TEXTOS DE JOSEP MARIA ROSELLÓ

EDITORIAL VIRUS, MARÇ 2008

87 PÀGINES

Companyia Elèctrica Dharma

'EL MISTERI D'EN MILES SERRA I LES MÚSIQUES MUTANTS'

(PICAP) JAZZ-ROCK

L'any 1975 va néixer la Companyia Elèctrica Dharma, el primer i més autèntic grup mestís de Catalunya, en actiu després de trenta anys i amb un so en perpètua evolució. Ara, la banda dels germans Fortuny fa un nou gir jazzístic amb aquesta fusió entre el bluesman Miles Davies i el compositor de sardanes Joaquim Serra. El resultat, producte de dues sessions en directe i d'un nou enregistrament d'estudi, són set

cançons estratosfèriques, on la improvisació guitarrista viatja sobre els frasejos de sardanes com "Remembrança" i "Festa" i els puntejats de la cobla marquen el ritme jazzie d'"It's about time" o "Bitches Brew". Un disc que retorna a l'esperit fundacional d'obres com *Diùmenge* (Edigsa, 1975), en què jazz i rock s'empeltaven per primer cop amb la tradició musical del país i donaven vida a la sonoritat única de la Dharma, que continua evolucionant. R.P.

cultura@setmanaridirecta.info

Després de recuperar la història del naturisme ibèric amb *La vuelta a la naturaleza* (Virus, 2003), Josep Maria Roselló ens acosta als orígens d'aquest pensament, situats —com tants altres orígens— a la França revolucionària de finals del segle XIX. A *¡Viva la naturaleza!* Roselló ens presenta una recopilació de textos dels primers naturistes, els *naturien*. El pensament *naturien* sorgeix dins el moviment llibertari parisenc a iniciativa d'Emile Gravelle que, entre 1894 i 1898, publica la revista *L'Etat Naturel* i el fullet *Le Sauvage* (1898). A Gravelle se li atribueix l'autoria del terme *naturien*. Amb Gravelle trobem Henri Zisly, Henri Beylie, Honoré Bigot, Henry Le Fèvre, Georges Butaud, Sofia Zaikowska i Louis

Rimbault, amb revistes com *La Nouvelle Humanité* (1895-1898), *Le Naturien* (1898), *L'Ordre Naturel* (1905), *La Vie Naturelle* (1907-1929) o *Le Végétalien* (1924-1929). A l'Estat espanyol trobem l'introduïdor del naturisme llibertari, Albano Rosell, amb *Helios* (1916-1939) o *Naturismo* (1920-1934) i, en menor mesura, Federico Urales durant la primera etapa de la *Revista Blanca* (1898-1905). En aquests escrits es denuncien els mals de la civilització i es proclama que l'harmonia de la humanitat resideix en la natura. Són els precursors de l'ecologisme, del vegetarianisme i del veganisme, del nudisme, de la lluita per l'alliberament animal i de la salut natural. En definitiva, del naturisme. ROGER COSTA

RECOMANEM

XI MARXA D'HOMENATGE ALS MAQUIS

DIVENDRES 13

19h. Llibreria Anònims
C. Miquel Ricomà, 57. Granollers.
Xerrada a càrrec de Dolors Marín sobre la guerrilla urbana llibertària en homenatge a Ramon González Sanmartí, "el Nano" de Granollers, quan fa setanta anys del seu assassinat.
Organitza: Llibreria Anònims

DISSABTE 14

18h. Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat. Ctra. Montcada, 79. Terrassa.
Debat sobre el llibre 'Clandestinos' de Dolors Marín, a càrrec de l'autora i de l'historiador Just Casas.
Organitza: CELI Francesc Sàbat.

DISSABTE 14

CSO la Tercera Sèquia (Afores), Mollerussa.
Durant el matí, elaboració d'una cassola vegetariana a càrrec dels Kassolaris del Sió. Durant tot el dia hi haurà paradeta de la distribuïdora Kamilosetas Muskaria i recollida de firmes ILP (Iniciativa Legislatió Popular) per declarar Catalunya Lliure de Transgènics. Pintada d'un mural a les parets de l'espai alliberat. 12:30h. Presentació de l'onzena Marxa Homenatge als Maquis a càrrec de Pep Cara (historiador). 13:30h. Obra de Teatre a càrrec de la companyia PM Sense Companyia amb l'obra 'El Gall Roig'. 15h. Dinar popular kassolari. 17h. 3er Maquis Rock amb MYSK, Karbunko i Kafarna.
Organitza: CSO la Tercera Sèquia

MARXA PEL DECREIXEMENT A GRÀCIA

DIJOUS 12

Ateneu la Torna. C. Sant Pere Màrtir, 37. Barcelona.
19:30h. Xerrada sobre la crisi energètica i la crisi alimentària. 20:30h. Video 'Money as debt' i debat sobre el frau de la creació de diners i la crisi financera.

DIVENDRES 13

Ateneu Rosa de foc. C. Verntallat, 26. Barcelona.
20h. Kafeta sobre el decreixement.

DISSABTE 14

Plaça de la Virreina.
Mercat d'intercanvi i de la Festa de l'Ateneu Rosa de foc. 11:00h. Bicicletada pel decreixement. 13:00h. Taller d'economia contrahegemònica.

ORGANITZA TEMPS DE RE-VOLTES AMB LA COL-LABORACIÓ DE L'INFOESPAT, L'ATENEU ROSA DE FOC, LA TORNA I QUI VULGUI AFEGIR-S'HI.
HTTP://WWW.TEMPSDERE-VOLTES.CAT

DIJOUS 12

Del Maig del 68 al maig de 2008

19:30h. Amics de les Arts i Joventuts Musicals.
C. Sant Pere, 46. Terrassa.
Xerrada a càrrec d'Andreu Coll, professor, redactor de la revista *Viento Sur* i membre de Revolta Global.
Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals.

Drets Humans i conflicte: vulneracions a l'Orient Mitjà i a l'Àsia central

19h. SCI Catalunya.
C. Carme, 95, baixos, Barcelona.
Xerrada: Drets de les dones a l'Afganistan?, amb Sagar Male, membre d'Ashda i Joan Felip, col·laborador de RAWA.
Organitza: SCI Catalunya.

DIVENDRES 13

El capitalisme ens fa precàries. Als Països Catalans treballem pel socialisme

20h. Casal Independentista El Forn.
A l'acte hi intervendran el càrrec nacional de l'àrea sociolaboral de l'organització i un militant de l'assemblea d'Endavant de Girona. Durant la presentació es desgranaran els eixos bàsics de treball que estructuraran la campanya i s'informarà de les primeres activitats. Posteriorment, podrem gaudir de les actuacions musicals del cantautor de Vilafranca del Penedès Cesk Freixas i de la cantautora de Lleida Meritxell Gené.
Organitza: Assemblea d'Endavant de Girona.

el capitalisme ens fa precàries
als Països Catalans treballem pel socialisme

13.06.08 - 20:00h
PRESENTACIÓ DE LA CAMpanya al Casal Independentista El Forn

CESK FREIXAS
MERITXELL GENÉ

+ sopar de pinxos variats

endavant
www.endavantgirona.blogspot.com

Concert amb Camarada Kalashnikov, Adiktes i Kill

23h. CSO La Banka Rota.
C. Rubió i Ors, 103. Cornellà.
Organitza: Assemblea d'Okupes Korneya i Radikal Records.

Festa amb Pd's horteres per l'autogestió de les Festes Alternatives de Bellvitge

21h. CSA Can Vies. C. Jocs Florals, 42. Barcelona.
Amb la Niña del Exorcista i altres Pd's.
Organitza: AC. El Txiringuito.

Festa Major Alternativa de St. Genís dels Agudells

13, 14 i 15 juny.
Collserola, ni un pas enrere. Volem la muntanya verda i viva, no encimentada ni russa.
Placeta del Lledoner. C. Natzarret 50. St. Genís dels Agudells. Barcelona.
Organitza: Col·lectiu Agudells - Ecologistes en Acció Catalunya.

Actualitat del procés social cubà dins del context llatinoamericà

19:30h. Al Toc. C. St. Sebastià, 11.
Vilanova i la Geltrú.
El casal d'amistat Cuba-Garraf Camilo Cienfuegos organitza una xerrada-col·loqui sobre l'actualitat del procés social cubà dins del context llatinoamericà, que serà impartida per Maria Isabel Domínguez, directora del Centro de Investigaciones Psicológicas y Sociológicas de l'Havana (CIPS).
Organitza: Casal d'amistat Cuba-Garraf.

DISSABTE 14

Conferència del Dr. Josep Ferris i Tortajada, oncòleg pediàtric de l'Hospital Infantil de La Fe de València

19h. Unió Coral.
Pg. Bertrán, 13. Sant Feliu de Llobregat.
El Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya vol autoritzar la incineració de residus (farines càrmies, llots de depuradora, etc.) a les cimetaries de Catalunya i, entre elles, hi ha la de Sant Feliu de Llobregat, al peu de la muntanya de Collserola. Segons el Conveni d'Estocolm "les cimetaries que incineren residus són la principal font de diòxides del planeta".
Organitza: Plataforma Aire Net de Sant Feliu.

Assamblea oberta del Casal Popular de Mollerussa

19h. 1er pis del Centre Cultural de Mollerussa.
A l'assamblea s'explicaran els passos seguits per la comissió des de l'ocbre passat, quan es va començar a elaborar el projecte visitant diferents casals dels Països Catalans. Fes córrer la veu perquè hi assisteixi el màxim nombre de gent possible i el projecte sigui realitat.
Organitza: Comissió pro Casal Popular a Mollerussa.

DIUMENGE 15

Fem-ho Fácil. Festival d'arts escèniques per la transformació social

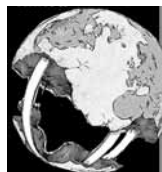
Des de les 11h. fins a les 24h.
Parc de la Creueta del Coll. Barcelona.
Dins les festes majors alternatives del Coll.
Organitza: Assemblea de Festes Majors Alternatives Vallcarca-Coll.

DIMARTS 17

Xerrada: Del consumisme al decreixement: quins són camins per a la sostenibilitat?

19h. Ateneu Barcelonès.
C. Canuda, 6. Barcelona.
Amb Marcel Cano, filòsof, col·laborador de la Catedra UNESCO de Sostenibilitat de la UPC, professor a la UB i la UOC, i Andri Stahel, doctor en ciències socials i professor col·laborador a la Catedra UNESCO de Sostenibilitat de la UPC.
Organitza: UPEC.

SORTIM DE CASA

DISSABTE 14

CONCENTRACIÓ STOP DESALLOTJAMENT C.S.O L'ESKONDITE

19:30h. Plaça de l'ajuntament. Molins de Rei
Concentració, teatril·lu-performance, malabars... Per denunciar el desallotjament del C.S.O L'escondite.
ORGANITZA: ASSEMBLEA C.S.O L'ESKONDITE

ACTES DE SUPORT A EN FRANKI DE TERRASSA

DIJOUS 12

KAFETA SOLIDÀRIA PER LA LLIBERTAT D'EN FRANKI
19h. CSO La Banka Rota.
C. Rubió i Ors, 103. Cornellà.

DIVENDRES 13

CONCERT SOLIDARI AMB EN FRANKI
22h. Pista de futbol sala. Collbató.
Amb Zikuta, Inershow i Madamme
DJ Jimeno i DJ Kimichu.

DISSABTE 14

CONCERT SOLIDARI AMB EN FRANKI
23h. Piscines Municipals de Celrà.
Concert amb Desperta Ferro, Net Flanders, Inershow i D.J. Ivanote. Bo d'ajut: 5 euros.

DISSABTE 14

JORNADA SOLIDÀRIA - LLIBERTAT FRANKI
Al CP La Fadulla. C. Verge de l'Alba, 4. Manresa.
20h. Xerrada sobre el cas d'en Franki amb membres de Solidaritat Antirrepresiva de Terrassa (SAT). 21:30h. Taller de cartes, escrivim en Franki. 22h Sopar Solidari. 24h Festa solidària al ZAT Banzai. C. de la Mel, 21.

DIMARTS 17

CONCENTRACIÓ PER LA LLIBERTAT D'EN FRANKI
20h. Palaça de la Vila. Vilafranca.

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...

CADA DIA CONCENTRACIÓ I CASSOLADA DEFENSEM EL PARC DEBELLVITGE

20h. Av. Mare de Deu de Bellvitge
L'Hospitalet de Llobregat

CONVOCA: PLATAFORMA BELLVITGE CONTRA L'ESPECULACIÓ

La indirecta

L'ENTREVISTA // MONTSERRAT CERVERA, CA LA DONA

“La nostra és una lluita contra el patriarcat”

Des que, l'any 1976, el moviment feminista viu la seva eclosió a Catalunya amb les Jornades Catalanes de la Dona, Montserrat Cervera n'ha estat una de les militants més actives. Pertany des de la seva fundació –ara fa 20 anys– a Ca la Dona, un espai que elles mateixes defineixen com un àmbit “de relació entre dones per canviar la societat des d'una perspectiva antipatriarcal”.

✉ Oriol Andrés

/entrevista@setmanaridirecta.info/

Nosaltres parim, nosaltres decidim” continua essent –encara– el lema de la campanya per l'avortament lliure i gratuït.

La campanya pel dret a decidir, que en aquest cas anomenem pel propi cos –la campanya per la nació catalana ens ha tret l'altre lema–, va néixer amb el moviment feminista a Catalunya després de la dictadura. Portem 30 anys parlant-ne. En aquell moment va ser una campanya molt dura, sobretot als vuitanta, fins que finalment l'any 1985 es va aconseguir una despenalització parcial, tan horrososa que ja en aquell moment vam dir que seria problemàtica i insuficient. Per això, els arguments de la campanya actual són els de sempre: treure l'avortament del Codi

La campanya pel propi cos va néixer amb el moviment feminista després de la dictadura

Penal, que estigui regulat sanitàriament com qualsevol altra operació i que s'integri dins la xarxa sanitària pública, un objectiu que tampoc hem aconseguit excepte en un tres per cent dels casos. Gràcies a la mobilització social i malgrat la falta de voluntat de l'Estat i de la dreta, durant els últims deu anys s'havia aconseguit una situació de tranquil·litat en què, entre les clíniques habilitades i aquest tres per cent d'operacions a la pública, cap dona no moria quan avortava.

Fins que ha prosperat el procés contra les clíniques del doctor Morín o contra la clínica Isadora. En aquest cas, a partir d'una denúncia d'E-cristians. Els grups antielecció –no ens agrada dirlos provida perquè provida ho som totes– mantenen constant-

Eloy de Mateo

ment l'atac a base de denunciar professionals i dir que és il·legal. I això ho permet el fet que la despenalització de 1985 tinguí una interpretació totalment lliure, encara que així es vulnerin els drets tant dels metges com de les mateixes dones.

També s'ha vulnerat el dret a la privacitat, oi?

La sentència dictada per la jutgessa Elisabet Castelló no està malament. A les consideracions afirma que les dones no saben que era il·legal el que estaven fent, és a dir, una argumentació a favor de les dones. Així, la seva història clínica no transcendeix i les dades es mantenen confidencials. Tot i això, sí que s'ha vulnerat la intimitat de les dones que han hagut de declarar. A Madrid, les històries han estat molt més terribles, amb policies i guàrdies civils que entregaven les citacions en mà a les cases, explicant ells mateixos que els casos no estaven clars. En resum, apareix al Codi Penal i, per tant, ets una delinqüent i, en conseqüència, has de demostrar que ets innocent.

Com a moviment feminista, us poseu al costat de les clíniques acusades?

Sí. Aquests professionals han estat operant durant molts anys i oferint bones condicions havent-hi una llei amb la qual realment s'arrisaven. I mentrestant, a la pública es fa objecció de consciència. Per tant, defensem la seva professionalitat i el seu esforç perquè s'estaven jugant anar a la presó i perdre la feina. Per més inri, sembla que el cas Morín és més aviat administratiu. En qualsevol cas, Morín és una excel·lent persona, que ja feia avortaments abans i tot de l'any 85 i en molt bones condicions. A Portugal, amb aquesta mateixa llei no es feia ni un avortament. Cap jutge ni cap metge no es volia arriscar.

De moment tot continua igual. Sí, encara s'estan fent avorta-

ments. Ara per ara, mentre no s'emprenquin més accions, tot funciona igual. Però Josep Miró Ardevol, el president d'E-cristians, ha tornat a posar una denúncia, ara contra el doctor Barambo, una persona compromesa preocupada pels drets reproductius i que és membre de l'Associació de Planificació Familiar de Catalunya.

Tornant a la campanya, uns dels seus pilars eren les autoinculpacions, no?

Igual que als 80 –abans de la despenalització–, ara també hem fet la campanya a tot l'Estat, sobretot el 8 de març, que vam recollir 1.500 autoinculpacions. En alguns llocs ja s'ha cridat gent a declarar, com a Tarragona, València o alguns indrets d'Andalusia. No creiem que ningú vagi a la presó, però som molt crítiques amb la sospita constant i la criminalització dels moviments socials.

Són molt crítiques amb la sospita constant i la criminalització dels moviments socials

Cap on va ara la campanya?

L'hem deixada una mica aparçada perquè n'estem planejant una altra de sensibilització. Volem fer una recollida de firmes àmplia i estem centrant l'atenció en el 28 de setembre, una jornada internacional creada per les dones de l'Amèrica Llatina, on el tema de l'avortament està molt pitjor que aquí, però on s'estan duent a terme moltes mobilitzacions. Cal donar-li ressonància. Per altra banda, mentre la situació no canviï, s'ha de fer pressió social, com a mínim al

govern català que, encara que no tingui competències per canviar la matèria, sí que en té per demanar al govern de l'Estat aquest canvi, pagar clíniques privades o dotar les escoles de recursos per oferir formació.

En canvi, el govern sí que ha actuat en relació a la violència masclista, contra la qual s'ha aprovat una nova llei.

La llei que s'ha aprovat al Parlament està bé en un 90 per cent. Hi han participat molts grups de dones i es pot considerar un avenç i un triomf del moviment. Però hem d'aconseguir que tinguí els recursos suficients, que es desplegui i que s'apliqui. Hem de mantenir un control perquè això no es perdi. En tot cas, el tema és molt greu i s'hi ha d'incidir molt més i a tots els nivells. És l'escola i la família, són els mitjans de comunicació... Fonamentalment és violència patriarcal, una cosa brutalment antihumana. D'altra banda, la llei contempla elements com el fet que una dona maltractada té dret a treballar. Perfecte, perquè realment és molt difícil sortir-ne, però nosaltres lluitem per una societat on la dona ja tingui feina i tinguí l'autonomia suficient per no ser maltractada. Les mesures preventives també són mesures socials i polítiques reals.

Més enllà d'aquests canvis de legislació, quines són les aspiracions del moviment feminista en l'actualitat?

La nostra idea central és la lluita contra el patriarcat i tots els elements de submissió de les dones respecte als homes. Però, al mateix temps, creiem que el feminisme és una proposta pel conjunt de la societat, ja que hi ha molts nois i noies, gais i lesbianes, joves oprimits pel patriarcat. Es tracta, doncs, d'una proposta emancipadora global, que comporta una societat diferent i igualitària, un ideal –que compartim amb molts altres companys– de posar la vida de les persones per sobre dels mercats. ●

‘Qui tingués un misto per tot el món cremar’

✉ Jordi Martí Font

/opinio@setmanaridirecta.info/

“Bèstia! Sóc com una bèstia! Tinc ales per volar. Jo em cremo, tot per dins em cremo quan estàs davant.” El reproductor repeteix un cop i un altre la cançó de l'Oriol Tramvia. Ressona la seva veu enmig de la raó que m'allunya de l'animalitat i que, poc a poc, és substituïda per la nova concepció de la humanitat, per la bèstia que porto dins, per les bèsties que portem dins i que som. Anirem, avui, de nit, pels carrers de la ciutat a jugar amb pedres, pots de pintura, esprais i estris diversos, tots amb una utilització específica... o sense. Ja els la trobarem.

Embrutarem els negocis dels rics i direm en esprai ben gran els pecats dels capellans

Rebentarem portes i omplirem façanes de consignes, embrutarem els negocis dels rics i direm en esprai ben gran els pecats dels capellans. Pintarem “Llibertat Franki”, “Visca l'anarquia” i “Països Catalans: Independència i Revolució” perquè demà, quan s'aixequin, els amos deixin de sentir la tranquil·la tranquil·litat que tenen de deixar els seus cotxes d'amos ben aparcats mentre dormen o miren la tele que els explica les mateixes notícies que ahir. Els ous amb pintura faran la seva feina més enllà de la tanca del seu xalet.

Caminarem per la ciutat com feiem quan no hi havia tantes càmeres i sentirem dins dels caps els crits de l'Oriol, els nostres crits amants amb reflexions del nostre costat més salvatge. Prepararem l'enfrontament real mentre simulem que ara ho fem, de dia i de nit. I en la banda sonora, el Tramvia arribarà sempre a temps: “Qui tingués un misto per tot el món cremar. Bèsties, som com unes bèsties”.

QUIJOTAT

